verhalen uit de tweede bijbel

Het Sebek Boek



Niet voor de Verkoop

HET SEBEK BOEK

verhalen uit de tweede bijbel

COAB

1970-2022

Stewardes in het Oerwoud

Ik sprak met de stewardes.
Nee, het kon allemaal niet doorgaan.
De vorige keer was ik te diep het oerwoud in gegaan, en dat had mij problemen gegeven, en hun verzekering kon het niet betalen, en ik mocht niet meer mee.
Ik schold haar uit voor rotte vis.
Ik wilde haar baas spreken.
Zelfde verhaal.
Later biechte ze iets op, dat ze wat in mijn koffie hadden gegooid.
Een pilletje ofzo.
Wat wilden ze niet vertellen.
Gelukkig had ik het telefoon gesprek opgenomen.

Ik sprak weer met die stewardes.
Zei dat ik haar baas had gesproken, en die had wat in mijn koffie gestopt.
Zij wilde dat niet geloven.
Ik zei dat ik het gesprek had opgenomen, maar toen ze het hoorde zei ze dat het nep was.
Je komt nergens bij deze reis organisatie en al helemaal niet met hun verzekering.
Je betaalt er alleen dik voor, maar ja, ik was over de streep gegaan volgens hen, en hun baas had iets in mijn koffie gestopt, maar toen ze het gingen navragen werd alles ontkent.
Ik heb de opnames, maar die zijn volgens hen nep.

Dit reis bureau, ik heb er flinke koppijn van overgehouden, of is het van die koffie ?
En wat hebben ze er doorheen gegooid ?
Als ik er vroeger met mijn oma en tante naartoe ging, dan werden ze allemaal zenuwachtig. We werden verschrikkelijk in de gaten gehouden. Ze deden alsof wij criminelen waren die hen wilden overvallen. Dat zeiden ze dan wel niet letterlijk, maar hun gedrag naar ons was paranoïde, alsof we zware wapens bij ons hadden ofzo. Mijn oma en ik moesten er toen nog om lachen, maar nu lach ik niet meer.

Te ver het oerwoud ingegaan, dus daarom werkte de verzekering niet meer.
Ik had netjes aan de lijn moeten blijven als een hond.
Daar betaal ik niet voor.
Ik had ook eerder terug moeten zijn ofzo.
Maar ja, dat kan dus niet als je diep in het oerwoud wordt vastgehouden.
Verzekering betaalde het niet, maar kon ik het helpen dat ik zo diep het oerwoud was ingegaan.
Wat kun je doen tegen een ontvoering ?
Hadden ze ook allemaal excuses voor.
Ik weet wel zeker dat die baas van hen erachter zit. Zei doodleuk dat ze wat in mijn koffie had gedaan. En daarna alles ontkennen. Ze proberen je gewoon gek te maken.

Ik heb de opname nog steeds, op een bandje, maar volgens hen heb ik dat zelf gedaan met stemmetjes. Alsof ik zelf alles heb lopen plakken. Ja, bandjes aan elkaar lopen plakken, en dingen wegknippen. Zo konden zij het ook. Dat zeiden ze. Toen kwamen ze met allerlei bandjes opzetten met dingen die ik nooit had gezegd, bedreigingen enzo, en andere zwaar overdreven bekentenissen. Het leek wel op mijn stem, maar het was niet mijn stem. Toch vroeg ik me af hoe ze het gedaan hadden. Toen begonnen ze me te chanteren met die bandjes, en ze zeiden dat ze nog wel meer bandjes hadden, met video opnames enzovoorts. Ik ben toen maar weggegaan. Ik was er helemaal klaar mee. Naar een ander reis bureau gegaan, maar wilden ze niet hebben, waren al ingelicht. Werd weer gechanteerd. Moest het maar niet meer proberen bij reis bureau's, enzovoorts. Ik ben er toen allemaal maar mee gestopt, en ging toen zelf op

wereldreis. Zeilbootje, hup. Niemand meegenomen. Was met iedereen klaar. Ik werd toch niet geloofd. Het reis bureau zou het wel weten.

Ging weer terug naar dat oerwoud. Kwam ik ergens daar in die rimboe die stewardes weer tegen. Ik zei : 'Hey, jou ken ik. Wat moet je hier ?' Gaf toen toe dat ze ook ontvoerd was, en probeerde haar weg weer terug te vinden. Ik zei mij niet gezien. Ze wilde mij niet geloven, en niet helpen, en nu zat ze dus in hetzelfde schuitje, maar daar was ik allang uitgesprongen. Ik had het schip verlaten voordat het zonk. Toen werd ze me toch een partijtje kwaad, maar ik was niet om te praten natuurlijk. Ik moest haar maar helpen, zei ze. Begon ze mij allemaal om informatie te vragen, en ik kwam weer terug bij het verhaal over dat bandje, van die baas die had gezegd dat er wat in mijn koffie was gestopt. Was waarschijnlijk ook bij haar gebeurd. Ze vroeg zich af waarom. Kan van alles wezen, zei ik. Ik zei toen ook dat ze nep bandjes van mij hadden gemaakt. Daar wist ze van. Ik vroeg haar hoe ze het gedaan hadden, maar zij wist het niet. Zei dat ze nu aan mijn kant stond. Ik zei dat ik niet aan haar kant stond.

Ik zei de verzekering zou haar niet betalen.
Het was allemaal een complot.
Dat wist ze.
Hoefde ik haar niet meer te vertellen.
Ze wist ook dat haar baas niet pluis was.
Een beetje laat, zei ik.
Ik wilde doorlopen, maar ze hield me tegen.
Toen trok ze haar kleren uit, en zei laten we hier wonen.

Ik duwde haar weg, maar ze hield vol.
Ik heb het toen maar zo gelaten.
Ik vertrouwde haar niet, maar een stewardes in het oerwoud die alles voor je wil doen kan van pas komen.
Ik zou haar gewoon terug laten betalen, en dan zou ik wel verder zien.

Bouw voor ons een hut, of maak een tent, kan mij het schelen, droeg ik haar op.

En zorg dat we voldoende te vreten hebben.
Ze ging direct aan de slag.
'Ik werk voor jou nu,' zei ze.
'Nooit meer voor dat stomme reis bureau.'

'Ik ben nu jouw reis bureau,' zei ik tegen haar.
'Mag je achter het loketje zitten, terwijl ik de hort op ga.
En zorg dat het eten klaar is als ik weer terug ben.'

En dat was het. Ik wilde geen tijd met haar verdoen.
Ik ben er gewoon vandoor gegaan, liet haar gewoon wachten zoals ze mij vroeger deden wachten.
Als het goed is wacht ze nu nog steeds.

Het Eiland in de Zee

Hij ondernam de tocht, en ging op zijn zeilschip de zee over. Het was prachtig weer, wat al snel overliep in een regenbui. Helemaal drijfnat kwam hij aan op een eiland na een lange tijd zeilen. Het was een prachtig eiland. Het leek wel alsof de bomen hem toewuifden. Hij legde aan op een strandje en stapte uit de boot. Een donkere vrouw met een rieten rokje liep op hem af. Ze was direct heel gastvrij, en verwelkomde hem op het eiland, en nodigde hem uit tot haar

hut te gaan. Hij keek zijn ogen uit in het prachtige oerwoud. Ze gingen over een zandpad en het zand brandde onder zijn voeten. Na een tijdje kwamen ze aan bij haar hut. Het was een eenvoudige hut. Ze zei dat ze hem later ook wel het hele eiland kon laten zien. Hij had deze gastvrijheid niet verwacht. Het had ook heel anders kunnen gaan, namelijk door een pijl in zijn rug. Toch was hij op zijn hoede. Je wist immers maar nooit. Het kon ook een valstrik zijn.

Het eiland was grotendeels onbewoond. Het was dus ook een overlevings strategie van de vrouw waarom ze zo deed. Na een tijdje bracht ze hem weer naar buiten, en liet hem de wildernis zien. Er waren hier prachtige rivieren met prachtig hoog gras, en daarachter wildernis. Hij vroeg hoe ze hier leefde. Ze zei dat ze helemaal alleen was, maar dat er een klein kampje was ergens op het eiland wat ze soms bezocht. Ze was vroeger deel van het kamp, maar ze hadden ruzie gekregen, en ze kwam erachter dat ze beter op haarzelf kon leven. Ze ging soms naar de stam toe puur om te overleven.

Naar mate hij haar beter leerde kennen kwam hij erachter dat ze helemaal niet zo makkelijk was in de omgang. Ze had vele gezichten. Het was sinds hij was ingegaan op haar aanbod dat ze hem steeds respectlozer ging behandelen. Ze was nog steeds heel erg gastvrij, maar ze begon hem steeds meer te kleineren. Dat lag er echt niet dik bovenop in het begin, maar meer subtiel. Het was alsof ze hem steken onder water gaf, en het dan weer afdekte met een doek. Dan kon ze ineens weer heel aardig doen.

Op een bepaalde manier was hij in een worsteling met haar, een psychologische worsteling. Het lag er niet dik bovenop, maar het was onderhuids. Tegelijkertijd genoot hij van de pracht van het eiland, hoe het hem stimuleerde en inspireerde. Hij was even weg van alles en van zijn verleden.

Ze hield hem af van het ontmoeten van de stam verderop het eiland, en hij wist niet waarom. Ze zei dan wel dat ze niet gemakkelijk waren, maar dat was zij ook niet. Beiden bleven ze kalm in hun gesprekken met elkaar, misschien ook omdat ze telkens werden afgeleid door de prachtige natuur om hen heen en de geluiden van het oerwoud. Soms begreep hij haar niet en wist hij niet of ze hem nu probeerde te beledigen of dat ze wat anders bedoelde. Soms kon hij

het niet opbrengen om verder door te vragen, wilde hij in de rust blijven, maar soms bracht dat ook een bepaalde rusteloosheid. Het leek wel alsof er competitie heerste tussen hen op een bepaalde manier.

Eigenlijk wilde hij weg van haar, en de stam waar ze het over had ontmoeten, of gewoon ergens anders op het eiland de tijd verdrijven, maar hij voelde alsof ze iets van hem had gestolen wat hij terugwilde. Hij kon niet weg. Dat wat zij van hem had gestolen, daar kon hij niet zonder leven. Ze had dus al een zekere macht over hem. Toch wilde hij hier niet aan toegeven, en zei dat hij weer verder wilde, of naar die stam, of ergens anders op het eiland. Hij bedankte haar al voor de gesprekken en de gastvrijheid, maar toen wilde zij dat hij zou blijven. Toen kon hij het ook niet over zijn hart krijgen om weg te gaan. De dagen erna werd ze eigenlijk steeds moeilijker, maar ook steeds aardiger, en die combinatie werd in principe gewoon dodelijk. Hij voelde dat hij psychologisch vast kwam te zitten door haar, door haar opmerkingen, alsof zij hem had verlamd.

Hij wist dat hij goed in de problemen was nu. Hij had snoep genomen van vreemden waarvoor zijn moeder hem altijd gewaarschuwd had. Hij was in een exotische valstrik van het eiland gelopen, van het oerwoud. Hij verdedigde zich niet naar haar, want hij wist dat het dan alleen maar erger kon worden, alsof hij dan in de fuik werd getrokken, en ze probeerde altijd ook een hele hoop goed te praten.

Ze vermoeide hem, en daardoor werd hij afhankelijk van haar. Zij moest nu voor hem zorgen. Hij was in een gevaarlijke situatie terecht gekomen. Hij voelde zich ziek, alsof hij vergiftigd was, en hij was helemaal alleen in het oerwoud met haar. Ze betuttelde hem ook, sprak telkens met verklein-woordjes. Ze bemoederde hem, maar was ook een slinkse vijand. Hij moest telkens op zijn hoede zijn. Op een dag kon hij niet meer verder. Hij kon alleen nog maar neerliggen.

Ze zou wat soep voor hem maken, met allerlei exotische vruchten er doorheen. Die zouden erg krachtig en pittig zijn, en die zouden hem wel genezen. Hij dacht er ook aan dat hij misschien niet bestand was tegen het leven in het

oerwoud en tegen zulke vrouwen als zij. Maar de soep deed hem goed, en zo hield zij hem aan het lijntje. Ze was niet extreem, maar subtiel. Het liep ook nooit uit op een echte ruzie tussen hen, maar er was wel een onzichtbare oorlog. Langzaam voelde hij zich weer beter. Het was alsof zij hem ook weer optrok, maar na de problemen die zij hem had gegeven. Zo werd haar machtspositie nog meer versterkt in zijn leven. Hij begon er aan gewend te raken, en het gaf een bepaald vertrouwen. Toch wist hij dat het een gokspel was, want ze zou hem zo aan zijn lot kunnen overlaten.

Ze lokte hem dieper in haar wereld, als een zoet vergif, waarvoor hij telkens weer een medicijn nodig had, en dat was zij. Het was als een vreemde medicijnen of drugs verslaving, maar waren alle vriendschappen en relaties niet zo ? Hij dacht dat het gewoon bij het leven hoorde, en het gaf hem grote afleiding. Zijn verleden was niet al te best, en zo had hij even wat anders. Hij raakte meer en meer geïnteresseerd in haar als persoon. Hij wilde haar verleden kennen, hoe ze zo was geworden, haar geheimen, en misschien zou hij haar ook kunnen helpen. Niets was vrijblijvend hier in ieder geval. Voor elk woord wat van haar tong droop moest hij zwaar betalen, als voor zeldzame honing. Het werd een obsessie voor hem waarvan hij niet meer kon loskomen. Zij was als televisie in het oerwoud.

Zij leerde hem overleven in het oerwoud. Zij leerde hem alles. Zij liet hem een totaal nieuw leven zien, en al snel vroeg hij zich af waar hij zich in eerste instantie druk over had gemaakt. Misschien was het zijn voorzichtigheid, zijn ingebouwde alarm. Alles had tijd nodig. Ook dit.

Hij genoot met haar van het oerwoud en van de zee. Soms gingen ze zwemmen. Het leek wel alsof het oerwoud en de zee tussen hen beiden in was, om hun vriendschap gezond te blijven houden. Hij kon telkens alles afspoelen. Er was telkens teveel afleiding om hen heen om echt totaal verloren te raken in elkaar. Misschien zou het in de stad helemaal verkeerd zijn gelopen, zouden ze dan te dicht bij elkaar op de lip hebben gezeten, en zou het oerwoud niet tussen beiden kunnen komen wanneer dat nodig was. De natuur beschermde hem ook tegen al te zware depressie en wanhoop. De golven spoelden alles weg. Het zoute water was telkens zijn genezing, en zo kon hij haar ook telkens

weer op nieuwe manieren bekijken en tegemoet treden. De natuur werkte zo aan hun vriendschap.

Op een dag bracht zij hem naar de stam op het eiland. Hij zag direct wat ze bedoelde. De vrouwen liepen daar bijna zenuwachtig rond met hun speren, agressief. Ze begonnen hem direct uit te schelden en kleinerende opmerkingen te maken. Er was hier geen politie op het eiland, dus ze zouden hem zo kunnen aanvallen. Ze hadden een zeker respect voor de vrouw die bij hem was, dus daarom deden ze het niet, maar ze dreigden. Ze zagen hem als een indringer. Ze waren veel te direct. Ze waren een deel van haar leven, en ze werden dus ook een deel van zijn leven, maar hij kon goed begrijpen waarom ze vaak afstand hield. Het eiland was eigenlijk te groot om zich druk te maken over hen. Hij had genoeg afleiding en ze hadden hen nauwelijks nodig. De vrouw ging er steeds minder vaak naartoe sinds hij er was.

Ze verzonnen hun eigen spelletjes in het oerwoud, zodat ze niet telkens hoefden te spreken. Het bracht ook wat avontuur in hun leven, alhoewel het zwemmen in de zee, of een trektocht door het oerwoud al avonturen op zich waren. Soms deden ze hardloop spelletjes, tikkertje of speelden ze verstoppetje, als tijdverdrijf. Zo leerden ze elkaar ook op een andere manier kennen. Hij wilde haar psychologische diepte kennen. Hij merkte dat het leren kennen van elkaar steeds trager ging, en dat ze in cirkeltjes terechtkwamen. Ergens liep alles vast en werd het routine. Hij besefte toen ook dat de geheimen waar hij naar op zoek was niet slechts in haar te vinden waren, maar ergens anders in de veel grotere natuur. Daarom is hij op een dag naar zijn zeilboot gegaan en trok verder de zee over tot een volgend eiland.

Het Sebek-Mysterie

Theologische Thriller

Hoofstuk 1. De scheuring

Ewald zit in een charismatische gemeente. Vroeger was het een pinkstergemeente, maar het begon meer en meer uit te bloeien tot een charismatische gemeente. Ewald weet niet zo goed wat hij er allemaal van moet denken. Hij voelde zich er veel beter bij toen de gemeente nog als een conservatieve pinkstergemeente functioneerde. Ewald mocht ook wel eens preken, vanwege zijn diepe bijbelkennis en ervaring. Ewald had het niet zo op al dat geprofeteer. Ewald had dat nog nooit gedaan, en zou dat ook niet zo snel doen. Profetie was voor hem meer een zaak van noodgevallen, en niet van dagelijks of wekelijks brood. Ook de oudste voorganger had het niet zo op met de nieuwe veranderingen.

Er waren drie voorgangers in de gemeente. Alhoewel Ewald wel eens had gepredikt was hij geen voorganger. Ewald was diep bevriend met de oudste voorganger. De oudste voorganger was degene die de gemeente heel vroeger had opgericht. Vaak vroeg hij raad aan Ewald.

Op een dag kwam de oudste voorganger bij Ewald op bezoek. 'Ewald, ik moet je even spreken. Het gaat om de gemeente. Ik ben helemaal niet blij met de nieuwe ontwikkelingen. Er wordt nauwelijks nog in de Bijbel gelezen, en alles draait om zogenaamde nieuwe profetieen. Ik heb er een hard hoofd in. Ik vind dat ik moet ingrijpen.' Ewald was het helemaal met de oudste voorganger eens.

Alles ging nogal snel, en al gauw was er een scheuring. De fanatieke charismatici konden vertrekken, en zij zouden een nieuwe gemeente bouwen. De oudste voorganger zou zijn gemeente weer maken tot de gemeente die het was, gewoon een oude conservatieve pinkstergemeente. Ewald was opgelucht. Nu zou er gelukkig weer wat meer uit het Woord gelezen worden. Het vastgelegde Woord was voor Ewald namelijk een rustbaken. In de nieuwe dienst werd alles nog eens grondig uitgelegd. De oudste voorganger wees met zijn vinger in de lucht en zei dat fanatieke profeten en andere fantasten in zijn kerk niet welkom waren. Hij sprak uit dat hij had gehoopt dat ze konden samenwerken. Hij had het lange tijd met hen geprobeerd, maar er kwam volgens hem steeds meer onrust in zijn gemeente. Ewald knikte.

Na de toespraak die ruim een half uur duurde stond er een bebaarde man achter in de zaal op en begon luid te klappen. Niemand kende de man. Ewald had hem ook hier nog nooit gezien. Toen er ruimte was voor getuigenissen kwam de man naar voren. 'Wat een geweldige gemeente is dit. Ik kom uit Egypte, en ik heb in mijn groep soortgelijke dingen meegemaakt. Er is niks verkeerd met profetie, maar zodra het ons van het pad afbrengt, dan kunnen we er beter mee stoppen.'

Toen kwam de oudste voorganger weer naar voren, en sprak : 'Nou ja, stoppen hoeft natuurlijk niet, maar met mate, en heenwijzend naar de oude paden.' Verder verwelkomde hij de man in de gemeente. Zijn vader was een Egyptenaar, en hij had nooit de kans gehad om hem te spreken. Dit vond hij dus allemaal erg interessant. 'Zeg, vertel ons eens iets over Egypte, en die

groep waartoe u behoort of behoorde ?' vroeg de oudste voorganger.

De man met de baard sprak urenlang over Egypte, en over de band tussen het Woord en Egypte, en de aanwezigen luisterden vaak met open mond. Ook de voorgangers vonden het erg interessant. Maar zij hadden niet in de gaten waar de toespraak hen naartoe zou leiden. Toen de dienst na uren was afgelopen wilden velen de man met de baard spreken. Maar deze was snel vertrokken, om nooit meer terug te komen. Een jaar later kwam de oudste voorganger er toevallig achter wat er met hem was gebeurd ... geschept door een auto ... door een dronken automobilist.

Hoofdstuk 2. Gemengde gevoelens

De oudste voorganger was erg verdrietig. Hij besloot speciaal een dienst te wijden aan deze treurig omgekomen vriend. Sindsdien was er altijd een groot respect voor Egypte. De gemeente had wat nare ervaringen met profetie, maar na enige tijd werd er in de diensten toch weer wat kleine ruimte gemaakt voor hen die wilden profeteren. Alle profetieen moesten natuurlijk door de voorgangers en door de gemeente-leden goed getoetst worden, maar de oudste voorganger vond het erg belangrijk dat de gemeente zich zou openstellen naar wat God hen te zeggen had. Tijdens de daartoe ingelaste 'profetische tijd' stond er een man op achter in de zaal, en begon te profeteren. Het waren wat vage en wazige woorden, en men wist niet zo goed wat men er mee aan moest. Dienst na dienst stond de man op om zijn profetische gaven te vertonen. Wat kon die man praten, zeg, maar hij begon wel steeds meer het Woord erbij te betrekken, en daarom lieten de voorgangers het altijd weer toe. De man was altijd een wat stille persoonlijkheid geweest, die zich vaak op de achtergrond begaf, maar wel goed meehielp met de organisatie van het kerk zijn, zoals de afwas, de schoonmaak, het ordenen. Hij was al geruime tijd een helper van de koster. De man bleek ook een Egyptische vader te hebben, net als de oudste voorganger, met het verschil dat de man een erg goed en diep contact had met z'n vader. Z'n ouders waren gescheiden, maar hij zocht hen beiden nog vaak op. Het viel iedereen op dat hij het in zijn profetieen vaak over Egypte had. Dit tot groot genoegen van de oudste voorganger. Ewald was minder onder de indruk. Ewald was bang geworden dat Egypte de plaats zou

innemen van het Joodse Volk.

Na een zekere dienst waarin Egypte weer duidelijk op de voorgrond stond wilde Ewald met de oudste voorganger spreken. 'In alle respect,' zei Ewald toen ze even later in het kamertje van de oudste voorganger zaten : 'Ik heb het niet zo op al die Egyptische profetieen. Ze wijken mij teveel af van de kern. Hebben we niet voor niets een exodus gehad om ons hiervan los te maken ? Niet alleen het hele Egypte-concept stoort mij, maar ook het feit dat alles weer zo profetisch wordt. Kunnen we niet gewoon bij de Bijbel blijven ?' De oudste voorganger knikte direkt. 'Ik denk dat je gelijk hebt, Ewald. Bedankt dat je me daar even op wees. Ik had het zelf niet echt in de gaten, vanwege mijn grote betrokkenheid rondom het verlies van onze Egyptische broeder.'

'Ja, maar wat gaat er nu gebeuren dan ?' vroeg Ewald. 'Ik zal er direkt werk van maken,' zei de oudste voorganger. De diensten daarop werden gehouden zonder de profetische tijd. Niet iedereen voelde zich bij deze verandering op hun gemak, en al snel begonnen er een aantal te morren en te fluisteren. De oudste voorganger wilde eigenlijk een soort compromis sluiten, omdat zijn pinkstergemeente niet per definitie tegen profetie was. Maar Ewald vond : 'Waarom water bij de wijn doen ?' Ewald vond dat profetie, en ook dingen zoals genezing en andere gaven van de Geest behoorden tot het rijtje 'bij uitzondering'. Ewald was lid van de gedachte dat de geestes-uitingen bedoeld waren om de basis van het geloof te leggen. Het behoorde tot het gebied : evangelisatie, om omstanders te overtuigen van het bestaan van God. De daaruit voortvloeiende gemeentes zouden de geestes-uitingen niet meer zo nodig hebben, maar moesten sterk worden in het Woord. Ewald hield niet van al dat zweverig gedoe. 'Met beide benen op de grond blijven,' dat was zijn motto.

Hoofdstuk 3. De gastspreker

Op een dag was er een gastspreker in de gemeente. Deze gastspreker kwam uit een andere pinkstergemeente, en stond bekend als een groot prediker. De preek ging over Genesis, waar er zo lovend over Egypte werd gesproken, waar Jozef onderkoning werd, en waardoor het volk Israel van de hongerdood werd gered. Dit was omdat de farao raadgevende dromen van God had gehad die

door Jozef werden uitgelegd. Vanuit die band tussen Israel en Egypte werd ook het zonnelied tot de Egyptische god Aton in de Joodse Heilige Geschriften opgenomen, omdat de God van Israel en Egypte 'Eén' was in veelvuldigheid. Jozef trouwde met een dochter van de priester van de Egyptische god Osiris of zoals hij vaak genoemd werd : On.

In het boek Exodus zien we een heel andere verhouding tussen Israel en Egypte. Er was in die tijd een andere farao aan de macht, waarvan velen denken dat het Ramses was, die de god van het kwaad, Seth, aanbad. Deze farao was bang voor de militaire macht en consequenties van het Volk Israel. Het leidde tot een breuk tussen deze twee volken.

De preek zette de aanwezigen aan het denken, want wat moest hun verhouding nu zijn tot Egypte ? Moesten ze terug gaan naar Genesis, of moesten ze blijven bij Exodus ? Na afloop mochten er vragen gesteld worden, en de prediker kreeg ook deze vraag te horen. Zijn mening was dat Egypte was gevallen, en dat de band tussen Israel en Egypte, ook op het gebied van godsdienst en regering, maar tijdelijk was. De Exodus was een uittocht uit de slavernij en de macht van het gevallen Egypte, dat het vlees voorstelde. Maar toen stond de man op die helper van de koster was, en die ook Egyptisch bloed had, en vroeg : 'Denkt u dat er in de toekomst behoudenis is voor Egypte, en dat Egypte misschien weer in ere hersteld zou kunnen worden ? Van mijn vader, die Egyptenaar is, hoorde ik dat de Egyptische god Sebek, die voorgesteld wordt als een krokodil, mee zou helpen in de vernietiging van Seth, het kwaad.' Even was het stil. De prediker scheen na te denken. 'Natuurlijk is er behoudenis voor hen die als Egyptenaar tot Christus komen, en daardoor ge-ent worden op de Joodse tak, en dan zal er een nieuw Egypte zijn. Maar wanneer dat zal gebeuren weten wij niet,' sprak de prediker. Maar toen stond Ewald op, en beschuldigde de prediker dat hij probeerde de goden van Egypte op één lijn te zetten met de God van Israel. 'Mijnheer, u maakt uzelf schuldig aan afgoderij. Dat vroeger tijdelijk even de God van Israel ingreep in Egypte had te maken met het feit dat Jozef daar opgesloten zat, maar geenszins was God dezelde als de Egyptische goden. Het was pure noodzaak dat Jozef zich verbond aan het Egyptische huis,' sprak Ewald. 'Voorganger, kunt u dit soort verleiding niet aan de kaak stellen ? Het is bijna gewoon infiltratie.' Maar Ewald werd gesust, en de voorganger maakte een gebaar met z'n handen dat Ewald

weer moest gaan zitten. Later hoorde Ewald dat de prediker in de begintijd veel voor de gemeente had betekent, en dat hij een goede naam had in de conservatieve beweging binnen de pinkstergemeentes, zodat ze hem niet zomaar in het openbaar konden aanklagen als zijnde een verleider. En nogmaals werd Ewald erop gewezen dat de man keurig netjes had vermeld dat het tijdelijk was, zoals de band tussen Israel en Egypte in Genesis werd beschreven, en dat men als gemeente moest leven vanuit de beschikkingen van de Exodus, waaruit de rest van Gods Woord was voortgevloeid.

Maar Ewald liet het er niet bij zitten. Juist omdat de gemeente al zo Egyptisch gestemd was, zag hij dit als een extra bedreiging. En wat zou hieruit voortvloeien ? Ewald was er bang voor dat de volgende stap afgoderij zou betekenen, en dat de Egyptische goden in ere zouden worden hersteld, als de delen Gods. Maar zover was het nog niet. De dienst erna was Ewald er niet. Schriftelijk had hij laten weten niet meer deel te willen zijn van deze Egyptische secte, in zijn ogen. Ook wilde hij niet meer op de hoogte gehouden worden van de activiteiten binnen de gemeente.

Hoofdstuk 4. De verschijning

Op een nacht verscheen Jezus aan Ewald. 'Ewald, Ewald, waarom vervolgt gij Mij,' sprak Jezus, en liet hem Zijn bebloedde handen zien. Ewald voelde zich erg ongemakkelijk. 'Waarom vervolgt gij het volk Egypte,' sprak Jezus. 'Maar Heer,' zei Ewald, 'ik doe alleen wat Uw Woord mij opdraagt. Alleen in Genesis zie ik die band met Egypte, maar U heeft altijd al gewaarschuwd tegen afgoderij.' Toen kwam de Heer dichterbij, en liet tussen het bloed de beenderen van Zijn Handen zien. 'Zie je, Ewald, Mijn botten zijn niet gebroken. Kent gij de hemelse namen en hemelse talen ? Ziet dan, Mijn gebeente is Sebek.'

'Maar Heer ?' sprak Ewald, en begon toen luid te roepen, en te smeken tot Jezus Christus van Nazareth, zijn Heer. 'Ik ben het,' sprak Jezus, 'Ik ben het die gij vervolgt.' En Ewald viel op zijn knieen, en begon de duivel te bestraffen. 'Wat is afgoderij, Ewald ?' sprak Jezus luid.

'Ik ben er niet van overtuigd dat jij de Jezus Christus ben die ik ken,' sprak Ewald giftig. 'Als je een duivel ben, bestraf ik je nu.' Maar weer vroeg de

verschijning : 'Wat is afgoderij, Ewald.'

'Afgoderij is je te bezoedelen met andere goden,' sprak Ewald. 'Ik heb niks tegen Egyptenaren, maar ik zal nooit buigen voor hun goden !' riep Ewald.

'Afgoderij is je eigen natie of een bepaalde natie als superieur te beschouwen. Afgoderij is een god van andere goden te onderscheiden om daarmee te zondigen,' sprak de verschijning.

'O ja ?' zei Ewald spottend, 'Mijn God is de Enige, en ik zal niet buigen voor anderen. Ik heb Eén God, als in zuiver monotheisme. Voor mij is afgoderij meergodendom. Alleen door Jezus Christus hebben wij de Ware God leren kennen.'

En weer kwam de verschijning dichterbij. 'Waarom noem je het 'meergodig' ? Waarom niet meerdelig ? Je weet dat God meer delen heeft, en dat kunnen meerdere namen zijn. Is het verkeerd als iemand tot een ander deel van God snelt ? Wat weet jij van de namen van God ?'

'Tja,' zegt Ewald, 'als die Egyptische goden delen zijn van God, leuk verhaal, maar wie zegt mij dat het waar is ? Genesis is verleden tijd. Wij leven in en na Exodus. Wij worden uit Egypte weggeleid. De Egyptenaren hebben geen Jezus Christus in hun godenstelsel, dus daarom vertrouw ik het hele zaakje al niet. Een Evangelie buiten Jezus Christus bestaat er niet, en een kruis hebben ze al helemaal niet.'

'Wie zegt dat ?' vraagt de verschijning. 'Ze spreken een andere taal, maar kunnen die onderdelen dus best hebben. Taal maakt niet zalig, maar het hart, zogezegd : de vertaling. Het hele Christusverhaal is voortgekomen uit de verhalen van Horus, de zonnegod, die al veel ouder is. Ook hij stierf en stond na drie dagen weer op. Waarom zou God Zich maar aan één volk hebben gegeven ? Als je taal afscheidt van vertaling ga je dat denken, en daarom houdt je ook niet zo van profetie, want dat is de vertaling van het Woord van God, en het getuigenis van Christus.'

'Boze geest, ga terug naar de hel,' begint Ewald te roepen. Dag na dag komen de verschijningen terug, en Ewald begint dromen te krijgen over Horus. 'Waar gaat dit naartoe ?' begint Ewald te denken. 'Dit is nog erger dan wat ze in de pinkstergemeente verkondigen. Laat ik maar terug gaan.' En zo gebeurde het.

Mokkend maakte Ewald weer voorzichtig contact met zijn oude gemeente, en de dromen en verschijningen worden minder.

Hoofdstuk 5. De exorcist

In de gemeente wordt Ewald een beetje met de nek aangekeken, maar dat doet hem niet zoveel. Als hij maar van die rare verschijningen en dromen zou afkomen. Gelukkig werden de dromen en verschijningen minder, maar Ewald blijft last hebben. Daarom besluit hij op zoek te gaan naar een goede exorcist. Ewald gelooft niet dat een boze geest in een christen kan binnenkomen, maar hij gelooft wel dat een christen door een boze geest onderdrukt kan worden. Diep in zijn hart geeft hij de gemeente de schuld, omdat ze het altijd zo vaak over Egypte moesten hebben. Ewald ziet het als een lichte graad afgoderij, en beseft dat de gemeente op het randje van een grote afgrond staat. Omgang met afgodendienaars kan de deur openen voor boze geesten, maar moet Ewald hen nu echt beschouwen als afgodendienaars ? Hij kan niet weg, ook omdat hij van binnen aangeklaagd wordt dat die boze verschijningen veroorzaakt werden doordat hij z'n gemeente had verlaten. Is hij een prooi van wolven geworden ? Hij vindt eigenlijk dat hij de voorganger trouw moet blijven, want dan wordt hij zelf ook beschermd. Maar wat als de voorganger nu echt op het afgodische vlak terecht zou komen ? Ewald voert innerlijke strijd. Op een dag heeft hij een afspraak met een bekende exorcist binnen het samenwerkingsverband van pinkergemeenten.

Ewald vertelt van zijn ervaringen, en de exorcist luistert aandachtig. Ewald kent de man nog wel een beetje van een conferentie. De exorcist is één en al oor, en vindt het erg interessant. 'Ewald, wat we nu gaan doen is bidden dat de boze geest zich openbaar zal maken, zodat we hem uit kunnen drijven. Als er dan nog wonden zijn, dan kan de Heilige Geest die genezen,' zegt de exorcist.

'U denkt toch niet dat ik een boze geest heb ?' vraagt Ewald een beetje beledigd. 'Nee,' sust de exorcist, 'het is gewoon een testje om te zien waar en hoe een eventuele boze geest je onderdrukt.' Dit stelt Ewald een beetje gerust. Dan begint het gebed. De exorcist bidt heel lang, en spreekt vervolgens de eventuele boze geest aan. De exorcist spreekt in tongen, en wacht af. Dan begint Ewald wild te bewegen. 'Tarrabarrebedorre,' schreeuwt Ewald. Ewald is

zichtbaar in paniek. Dat had hij niet verwacht dat hij gebonden zou zijn door een boze geest. Dit was iets dat charismatici soms 'inwoning' noemden, of in zware gevallen zelfs bezetenheid. Ewald had hier nooit in geloofd. Dat kon alleen maar bij ongelovigen. Was hij wel echt zoals ze dat zeiden 'wederomgeboren' ? Even twijfelde Ewald aan alles, nu zoiets vreemds zich in hem had gemanifesteerd, maar lang nadenken kon Ewald niet, omdat de exorcist de geest begon te ondervragen. 'Kitket, ik ben een geest van ongeloof,' sprak de geest door Ewald heen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg de exorcist. 'Ik laat hen van pinksteren denken dat ze superieur zijn, en dat ze een waterdicht superieur geloof hebben. Ik laat hen Mozes volgen uit het slavenhuis van Egypte, om hen kennis te laten maken met een nieuwe slavernij : de pinkstergemeente. Ik ben Egypte-haat, en om hen tegen Egypte te beveiligen heb ik hun taal tot de superieure laten maken, en hen de vertaling der vertaling laten haten. Ik ben profetie-haat, dat is mijn maat. Wij werken in een groep. Wachtwoorden hebben wij gemaakt, voor onze elite, hen van pinksteren.'

'Ja, stop maar,' zegt de exorcist nors en luid, en begint de geest te bestraffen. 'Je bent een religieuze leugengeest, een wargeest, en je komt er nu uit, in de Naam van Christus die wij dienen.' Maar dan begint de geest te lachen. 'Ik kom er toch niet uit, ik heb namelijk recht, omdat hij zich niet wil bekeren van zijn Egypte-haat, zijn profetie-haat en de daarbij horende superioriteit.' En hoe de exorcist ook bestrafte, bad en ondervroeg, de geest hield voet bij stuk, en ging er niet uit. Ewald voelde zich ellendig. Hij moest er niet aan denken de nacht door te moeten brengen met dit beest in of op z'n lichaam. 'We moeten God bidden om wijsheid,' zei de exorcist. 'Ik ben niet van plan deze geest te geloven. Het zijn leugenaars, en ons geloof is ons wapen. Ewald, je zult in geloof moeten staan. Je moet belijden dat je niks met die geest te maken wilt hebben, en dan in geloof aanvaarden dat je vrij bent.' Ewald kreeg wat boekjes mee over geloof en belijdenis, over het zogenaamde 'claimen', en werd vervolgens naar huis gezonden. Ewald voelde zich gebroken, maar was niet van plan de strijd op te geven.

Hoofdstuk 6. De strijd

Ewald begon gretig de boekjes te lezen, en probeerde door bepaalde geloofs-uitspraken zijn schuddende lichaam tot rust te brengen. Ewald had het niet zo met al dat geloofs-gedoe, alsof je moest werken voor een genezing of bevrijding. Hij geloofde in het conservatieve volbrachte werk van Christus, door genade. Wel geloofde Ewald in het gebed, en het lezen van het Woord. Vooral dat laatste.

Na een tijdje was Ewald zo wanhopig, dat hij besloot het verhaal te vertellen aan de charismatici die indertijd de gemeente waren uitgestuurd. Ze hadden inmiddels hun eigen gemeente opgezet. Ewald kende hen wel. Hij was er nooit zo van onder de indruk, maar nu was het zijn laatste kans. Met lood in zijn schoenen ging hij naar het huis van die charismatische voorganger die vroeger voorganger was bij Ewald in de gemeente. De charismatische voorganger was blij hem te zien. Hij gaf hem een omhelzing. Ewald voelde zich direkt op zijn gemak, misschien ook omdat het een oude kennis van vroeger was. Ewald's lichaam schudde nog steeds een beetje, en begon het verhaal te vertellen. 'Ach, Ewald,' zei de charismatische voorganger, 'ik heb iemand in de gemeente die naast mij ook weleens preekt, en die heeft dit soort varkentjes wel eens eerder gewassen. Laten we hem erbij halen.' Niet lang daarna stopte er een auto voor het huis van de charismatische voorganger. De charismatische voorganger had hem gebeld of hij direkt wilde komen voor een spoedgeval. De man kwam binnen en ging zitten. men zei dat hij een krachtige gave van profetie had. De man begon in zichzelf te bidden, en zachtjes in tongen te spreken. Een tijdje was het stil. Toen begon de man te spreken : 'Ja, Ewald, ik heb een beeld van de Heer. Ik zie jou lopen in Egypte met vraagtekens boven jouw hoofd. Dan stap je een soort boerderij binnen waar een kar staat. In die kar zie je een heleboel dieren die je niet kent. Je begint op die dieren in te hakken, omdat je bang bent dat ze je iets aan zullen doen. Maar de Heer zegt : 'Laat af, en weet dat Ik God ben.'

Ewald was geschokt. Hoe wist die man dat het om Egypte ging ? De charismatische voorganger had alleen verteld dat het om een spoedgeval ging. Ewald voelde zijn geloof instorten, maar was aan de andere kant diep onder de indruk. Vooral toen de man profeteerde : 'Dit zegt de Heer : die vreemde dieren zijn delen van Mij.' Was dit een zuiver Woord van de Heer ? Ewald wist het niet, maar voelde zich erg rustig worden. 'Ja, Mijn Zoon,' sprak de profeet verder, 'Ik

heb jouw worstelingen gezien. Je geloof staat op de kop, omdat jouw geloof gezuiverd moet worden. Ik wil jouw de fundamenten laten zien van een kerk die Mijn Aangezicht heeft bespuwd. Ik heb in Mijn kerk geen welgevallen, omdat ze Egypte eenzijdig hebben benaderd. Iets kan voor meerdere dingen symbool staan, en zoals het kruis symbool staat voor dood en overwinning, zo staat Egypte symbool voor slavernij en bevrijding. Het kruis werd door de tegenstander als wapen opgesteld, maar heb ook Ik niet datzelfde kruis als wapen gebruikt ? Zo is dan ook Egypte als het kruis, gebruikt door de tegenstander om te knechten, en door Mij om te bevrijden. En zo is dan ook het Ankh-teken, het Egyptische kruis met het rondje erop als de zon, nog steeds het kruis van de Koptische Christenen, de christenen van Egypte.' Even was het stil. Maar toen ineens manifesteerde de geest zich weer in Ewald, en vloog de profeet aan. 'Kalm,' zei de charismatische voorganger luid, en begon de geest te bestraffen. Maar Ewald rolde al met de profeet over de grond. 'Ik ga je vernietigen !' schreeuwde de geest door Ewald heen. Toen ineens was Ewald in een diepe slaap. De profeet stond op, en ging weer zitten. Ook de charismatische voorganger ging weer zitten. 'God heeft hem in de rust gelegd,' zei de profeet. 'Laten we hem hier maar even liggen.' De charismatische voorganger knikte bezorgd. Samen gingen ze verder met bidden. Ook de charismatische voorganger was diep geschokt. Was nu dan echt de tijd gekomen dat het Egyptische kruis waaraan de gemeente zo'n lange tijd gehangen had nu ten goede zou worden gebruikt ? Zou na de exodus, de uittocht uit Egypte, nu een intocht komen in het Nieuwe Egypte ? 'Dit waren echt de woorden die ik van God kreeg,' zei de profeet, 'ik heb hier nooit echt over nagedacht.'

'Het klinkt wel logisch,' zei de voorganger, 'en zeer profetisch, en ik ben voor vijvennegentig procent overtuigd, maar ik wil en moet dit profetisch woord gaan toetsen aan de Bijbel. Ik wil meer Bijbelse fundering hebben, en natuurlijk wil ik het bovenal toetsen aan de Geest.' De profeet knikte. 'Ja,' zei de profeet, 'ook ikzelf zal dit voor de zekerheid nog enkele dagen moeten toetsen. Laten we er ook over vasten, ook opdat Ewald geheel vrij zal komen.'

Hoofdstuk 7. De Inodus

De dag erop wordt Ewald wakker in zijn bed. Hij kan zich van het gebeuren niet veel meer herinneren. Wel voelt hij zich anders, en weet hij dat het over Egypte ging. Op straat ziet hij Egyptische kruizen op hoofden van mensen verschijnen. Hij vraagt zich af wat dat betekent. Als hij de profeet opbelt, vertelt deze hem dat mensen om hem heen als het kruis van Egypte zijn, die hem in een bepaalde slavernij en traditie houden, maar dit kruis zal tot zegen worden.

Ewald besluit zich te verdiepen in het Egyptische gedachtengoed, puur als cultuur-interesse. Hij verbaasd zich over de overeenkomsten tussen Israel en Egypte, maar ziet ook dat ze verschillen hebben en elkaar aanvullen. Ewald voelt rust. Deze oude vijand begint meer en meer als vriend te zijn. Op godsdienstig gebied heeft Ewald nog veel tegenzin en bedenkingen en besluit om gewoon onderzoek te doen om de kennis te verrijken, opdat geen enkel vooroordeel hem kan misleiden. Hij herinnert zich Jezus die voor hem stond en hem Zijn beenderen toonde, zeggende : het is Sebek, het gebeente van God. Liggen er in Egypte de schatten van Gods diepere wezen ? Uiteindelijk was de Egyptische wortel zeer duidelijk, en dat begon al bij Abraham, bij Jozef en uiteindelijk bij Mozes, de grondlegger, die een Egyptische prins werd. Het duizelde allemaal voor zijn ogen. De fundamenten liggen in Egypte, en Ewald herinnerde de theologen die zeiden dat het paradijs in Egypte lag. Hadden ze vaker met Egypte te maken gehad dan ze dachten ?

Ewald besloot naar Egypte te gaan. Hij wilde nu echt confronteren datgene wat zijn gedachtenleven en geloofsleven zo overhoop had gegooid. Hij besloot naar de tempel van Horus te gaan, die als een Egyptische heenwijzing naar Jezus Christus was, om daar de nacht door te brengen. Er stonden grote beelden van de god om de tempel heen. Het waren beelden als van een valk. Ewald had van de autoriteiten toestemming gekregen om in een tentje daar de nacht door te brengen. Ewald vertelde hen dat hij een christelijke journalist was. Midden in de nacht hoorde hij gekrijs, en liep uit zijn tent. Een reusachtige valk stond voor hem. Maar deze valk had handen, en deze handen bloedden. 'Sebek is mijn gebeente,' zei de verschijning.

'Mijn Christus bloedt niet meer,' sprak Ewald rustig, 'want alles is volbracht.' Toen sprak de valk : 'Ik heb meerdere delen. Mijn kruis heeft meerdere delen.' Toen vertrok de valk heel rustig. De valk was reusachtig, en verdween door de muren. Ewald wist nog steeds niet goed wat hij hier nu van moest denken,

maar hij wilde het allemaal meemaken voor zijn onderzoek. Hij wilde zelf onderzoeken en ervaren welke plaats Egypte zou hebben in Gods Heilsplan, en misschien zelfs in Gods Identiteit.

De dag erna ging Ewald naar de tempel van Sebek. Weer kwam het gevoel over hem heen alsof hij een afgodendienaar was, of een afgodenzoeker, maar steeds weer prentte hij zich in dat hij een onderzoeker was. Hij hield zich vast aan de tekst : 'Onderzoekt alle dingen, en behoudt het goede.' Daar was hij nu mee bezig, onderzoeken, om het goede te behouden. Maar de aanklachten waren nog niet voorbij. Hij werd aangeklaagd door de tekst : 'Waarmee gij omgaat wordt gij besmet.' Ja, en dan helpt bidden niet zoveel. Toen hij bij de tempel van Sebek was aangekomen omhulde hem een diepe rust. Het was alsof hij hier het paradijs voelde. Of was Sebek de slang van het paradijs ? Nee, Sebek was een krokodil, of een man met een krokodillenkop. Maar de slang in het paradijs had toch eerst benen, voordat hij vervloekt werd en op zijn buik moest gaan om stof te eten ?

Ook hier waren veel beelden. Van God mochten geen beeltenissen gemaakt worden, maar goed, dit was een deel van God, Zijn gebeente. Wat een geheimenis, en wat prachtig, als het allemaal waar zou zijn. Ook hier mocht hij de nacht doorbrengen. Midden in de nacht werd hij wakker, en keek naar het hoge plafond waar grote openingen inzaten. Hij zag de zwartblauwe lucht, en wat raven die daar vlogen. Of waren het geen raven ? Er gebeurde niets, en eigenlijk was Ewald een beetje teleurgesteld. Ook ging hij naar de tempels van andere Egyptische goden voor onderzoek, en hij schreef veel op. Inmiddels was het een dik boekwerk geworden. In sommige tempels of piramides mocht hij niet de nacht doorbrengen. Toen hij thuis was gekomen, na een lange reis terug, zat hij erover te denken om zijn reportage als boek te laten drukken. Natuurlijk werd het een boek met veel vraagtekens, maar het gaf hem uiteindelijk weer wat rust. Hij was niet bang te twijfelen. Het geloof was toch in ieder geval zo iets ongrijpbaars.

In zijn boek beschreef hij ook zijn ervaringen, en dat wat eraan vooraf ging. Hij noemde het boek 'De Inodus,' wat zoiets als de intocht betekende. Het boek sloeg erg aan in de charismatische wereld en pinksterwereld, en was niet alleen bedoeld om Israel en Egypte weer bij elkaar te brengen, maar ook de pinksterwereld en de charismatische wereld. Het boek had dan ook een

duidelijke brugfunctie, maar was nog steeds erg neutraal geschreven, en dat was misschien ook wel de reden dat het zo aansloeg. Ook Egyptische christenen vonden in het boek veel van henzelf terug, dat wat ze ooit eens hadden achtergelaten. Veel christenen waren benieuwd over hun Egyptische wortels. Egypte werd in hun beleving steeds meer een belangrijk fundament van hun geloofs-achtergrond, een belangrijke bron waar het allemaal in begon. En ze begonnen te ervaren hoe lief God Egypte had, nog steeds.

Hoofdstuk 8. De muur

Op een nacht werd Ewald wakker. Voor hem stond de geest die hem vroeger vaak lastig viel. 'Ha, ik ben Kitket, ken je me nog ?' Ewald voelde heel duidelijk een muur tussen hem en de geest. Nee, Egypte haatte hij niet meer. Ook achtte hij Egypte niet meer als 'minder' dan Israel, maar besefte, ervoer en geloofde nu dat Egypte een geheime bron van Gods onderdelen was, als een geestelijk kruis, een dieper en rijker kruis dan alleen maar het materiele kruis. Dit was het kruis wat ook al in het Oude Testament bestond, waaraan Jozef was genageld, en wat hem tot heerlijkheid bracht. Zou Egypte dan weer de voedselschuur zijn voor Israel ? Zou Genesis weer wederkeren als de Inodus ? Het waren dingen waar Ewald veel over nadacht, maar waarop hij maar geen duidelijk antwoord kreeg. Hij hoorde de stem van Kitket niet eens meer, maar was onhuld door de rijkdommen die hij had ontdekt. Plotseling greep hij naar zijn bijbel, die op het nachtkastje lag, en de letters THOTH verschenen erop. Was Thoth niet de god van het archief ? Ewald knipperde met zijn ogen.

Mozes groeide op aan het Egyptisch hof waar hij werd onderwezen. Als hij niet was gered door een Egyptische prinses, dan was er nooit een Mozes geweest, en misschien ook nooit een Bijbel. De invloed van Egypte was dus duidelijk. Mozes had zijn leven aan Egypte te danken. En deze geredde Egyptische prins, de prins van Egypte, had zo'n groot deel van het Woord geschreven, en het huis van God gebouwd, de tabernakel. Ewald had ook wat Egyptische boeken op zijn nachtkastje liggen. Ze begonnen te glimmen. Plotseling stond er een gestalte voor hem. Het was Thoth. 'Ik ben het bloed van Christus, het Woord,' sprak de gestalte. Ewald beefde in zijn bed. Het was alsof zijn bed trilde. 'Wij zijn allen delen van Christus,' sprak de gestalte. 'In Egypte ligt het geheime

Woord van God, de vertaling. Daarom : profeteer, profeteer, want dit is het getuigenis van Christus, voor hen die Hem liefhebben.' En toen vaagde de gestalte weg. Ewald wist niet of hij nu net de duivel of God had gezien, maar dat het indrukwekkend was, dat was duidelijk. 'We zien wel,' dacht Ewald, toch wat nuchterder wordend over deze dingen. Hij voelde en wist dat hij beschermd werd.

Hoofdstuk 9. De Sebek-profeet

Er was een groep rondom het boek van Ewald die het allemaal begon uit te werken en tot radicale conclusies kwam, maar Ewald wilde daar niet zoveel van weten. Het boek behoorde volgens hem een vraagteken te zijn, en geen antwoord. Spoedig was er een nieuwe beweging gekomen binnen de pinkstergemeente en de charismatische gemeente, en die groep ging samen. Ze noemden zichzelf Inodus gemeente, Egyptische gemeente, of gewoon Koptische gemeente. Ook kwamen er Bijbelscholen uit die koker, genaamd Egyptische Bijbelschool, Inodus Bijbelschool, Koptische Bijbelschool en nog wat andere namen. Ewald vond hen veel te radicaal, en zelfs de charismatische voorganger en de profeet vonden het te ver gaan. Maar wel ontstonden er enkele lichtere stromingen in die hoek, en daar kon Ewald zich wel in vinden, evenals de charismatische voorganger en de profeet. Veel weerstand was er in ieder geval toch nog wel tegen dit soort groeperingen. Veel voorgangers en dominees spraken over een nieuwe secte, en nog gevaarlijk ook. Ewald vond dit verschrikkelijk overdreven.

Ewald zat samen met de charismatische voorganger en de profeet in een zogenaamde tussengemeente, die zich nog wat neutraler opstelde. Op een dag kwam er een profeet binnen van een streng charismatische gemeente. De man had een baard en begon direkt te profeteren : 'Als jullie niet met deze onzin stoppen, dan zal God Zijn Geest weghalen, en Zijn kandelaar.' Ewald keek de man een beetje vragend aan. 'Hoe weet je dat ?' riep iemand anders naar de man. Maar al snel was de man vertrokken.

In de wat minder neutrale gemeentes van het Egyptische Verband binnen de pinkstergemeente en de charismatische gemeente begonnen ook strenge profeten op te staan, die zich al snel als oordeelsprofeten ontpopten. Zij zagen

de Inodus als noodzakelijk voor de gemeente, en bestempelden hen die zich niet daartoe voegden als 'afvallig'. Ewald zat een beetje tussen twee vuren in.

Nu al de delen van Christus bekend begonnen te worden en ieder weer een andere prioriteit of stokpaardje had, begonnen ook in de Egyptische Verbandsgemeentes steeds meer stromingen te komen, die zich op hun boord ook weer vertakten. Zo waren er Sebeks-gemeentes, en Bastets-gemeentes en zo verder. Ewald hield zich een beetje buiten de boot, maar de streng profetische stromingen binnen die gemeentes begonnen hem wel een beetje te beangstigen. Hij vond hen fanatiekelingen, en zelfs in sommige extreme gevallen sectarisch. Zij stonden in zijn ogen echt in het gevaar om misleid te worden. Sommige groepen waren zo fanatiek dat ze geweld niet schuwden. Ja, het was een tijd waarin het gevaarlijk werd om nog neutraal te zijn, zelfs binnen het Egyptische Verband.

Op een dag kwam er weer een profeet binnen in Ewalds neutrale gemeente. Ditmaal was het een profeet die pro-Egypte was, eentje van de oordeelsprofetische gemeente binnen de zeer grote Sebek-beweging. Al snel begon de Sebek-profeet stoelen en tafels om te gooien, en liep naar voren. Bij de microfoon aangekomen duwde hij de voorganger opzij. Even was het stil, en iedereen luisterde naar hem : 'Geen tijd meer voor neutraliteit, want dat is afgoderij,' bulderde hij. 'Weten jullie dan niet dat het gebeente Gods hard moet zijn om te kunnen blijven staan ? Sebek is koning, het gebeente van Christus, dat aan het kruis niet verbroken werd. Hij dan heeft Seth, het kwaad, verslagen. Maar jullie zijn allemaal volgelingen van Seth. Weten jullie dan niet dat Sebek de lauwen zal uitspuwen ?' Plotseling begon er een vuur te stromen uit zijn hand. Ewald schrok. Had deze man gelijk ? Waren ze te lauw ? Ze waren toch goed op weg ?

Iemand riep : 'Ach, wat, luister niet naar hem, die anti-christ. Het is allemaal nog niet bewezen.' Maar het vuur vloeide op diegene af, en verslond de persoon die deze woorden sprak. Iemand anders zei dat die persoon niet tot de gemeente behoorde, maar tot een behoudende pinkstergemeente, afkerig van het Egyptische Verband. 'Heb ik daar iets mee te maken ?' vroeg de profeet nors. 'Alsof jullie gemeente van het Verband is. Jullie zijn neutralen, en die kan God in Zijn koninkrijk niet gebruiken.' Maar toen stond Ewald op, en zei luid : 'Wij hier zijn mensen open voor Egypte, open voor Sebek, open voor Gods

heilsplannen met Egypte en Zijn eventuele Egyptische Identiteit, maar wij willen deze dingen graag onderzoeken. Wij hebben nog twijfels en vraagtekens. Velen onder ons zijn verward, en weten niet wat ze precies moeten doen. Is daar ook ruimte voor ?'

'Oh ja, zeker wel,' zegt de Sebek-profeet, 'daarom zal ik zeer voorzichtig zijn. Maar hen die spelletjes spelen met God zullen het weten.' Toen stapte de Sebek-profeet van de microfoon weg, en was al snel vertrokken.

Hoofdstuk 10. De gebeds-avond

Velen zaten verslagen op hun stoelen. Als het zo moest, dan hoefde het voor hen niet meer. Bang waren ze, voor een nieuw bezoek van een Sebek-profeet. 'Laten we hen gewoon de ruimte geven om te spreken,' stelde iemand voor.

Ewald had diep van binnen een hekel aan zulke arrogante profeten. Ze dachten dat zij altijd gelijk hadden, en dat zij over anderen mochten beslissen, alsof ze God Zelf waren. Ewald had er flink de pest in. Maar wat kon hij tegen zulken doen ? Ze hadden vuur-gaven, of die nu echt waren of van de duivel : vuur is vuur.

Ook hadden ze ijs-gaven. Ze konden anderen met gemak laten bevriezen, tot aan de dood toe. Er werden veel boeken geschreven over zulke gevaarlijke profeten. Velen sloten zich bij zulke profeten aan, alleen uit angst. Ewald besloot om eens te praten met de profeet waarmee hij bevriend was. Maar deze liet weten niets tegen zulke profeten te kunnen doen. Die profeten waren in zijn ogen te sterk. Dat bevreemde en bevreesde Ewald zeer. Als die profetische vriend door God zou worden geleid, dan was er toch geen probleem ? Maar de profeet liet hem weten zelf ook in een geloofsstrijd te zitten, en dat profeten nooit te licht moesten denken over de krachten, machten, en mogelijkheden van andere profeten. De profeet was er nog niet over uit. De profeet besloot zich te vernederen voor God, en te vasten voor een antwoord.

De profeet stelde voor een gebeds-avond te houden bij hem thuis, voor antwoord. De charismatische voorganger zou ook komen. Toen ze met z'n drieen in gebed waren, sprak de profeet : 'En dit zegt de Heer : Ik ben een werk aan het doen. Er moeten vele zuiveringen zijn, opdat Mijn Geheimenissen

geopenbaard zullen worden.' Later kreeg de profeet het woord dat ze geen diensten mochten houden, want dat zou de wespen aantrekken. Profeten zouden aangetrokken worden tot de gevestigde ordes om daar de boel overhoop te halen. De drie moesten zich gewoon terugtrekken.

Weer zouden ze deze woorden de komende dagen gaan toetsen, maar al snel zagen ze er wat in. Het zou te gevaarlijk zijn om nog in gemeentes te komen met al die profeten-invasies. Ze besloten om een tijdje in dit huis te blijven om samen te bidden.

Op een nacht verscheen Sebek aan Ewald. Dit was dus het gebeente van Christus, het ongebroken bot. Voor Ewald was het als het dal van de dorre doodsbeenderen. Ineens was het alsof Ewald te drinken kreeg, en de beenderen begonnen recht overeind te komen. 'Bastet !' werd er geroepen. Die kende Ewald wel, dat was de kattengod, ook de god van vruchtbaarheid en kunst ... en ... 'Ik ben het vlees van Christus,' sprak een stem. Een vreemde, wazige gestalte kwam tot Ewald en bedekte de beenderen. Weer was het alsof Ewald te drinken kreeg. 'Verzoen Sebek met Bastet,' fluisterde de stem. Toen kwam Thoth naar voren, en het bloed begon te stromen. Het wezen van vlees en botten begon te bewegen, en ogen begonnen rond te kijken. 'Nu nog Anubis,' sprak een stem. Uit de hemel kwam licht, en kwam over het vlees heen. Nu had het wezen van vlees en botten een stem. Anubis was een zwarte hond of jakhals, of een man met een hondekop, en hij zorgde voor de doden. Hij bracht ze voor de tronen van recht. Weer kwam er licht uit de hemel, en buiten begon het te donderen. Ewald schrok. Wat was dit allemaal ? 'Verzoen hen allemaal,' sprak de stem.

De volgende ochtend vertelde Ewald zijn droom. De profeet knikte, en zei : 'Het kruis is zo diep gegaan dat het de delen van God heeft gescheiden. Nu zullen die delen met elkaar verbonden moeten worden. Dat is een heilige en diepe opdracht. Ook de charismatische voorganger knikte. 'Ik weet het niet,' sprak Ewald. Ewald had zoveel twijfels. Hij voelde zich verscheurd. De charismatische voorganger maakte hem duidelijk dat hij de verscheurdheid van God voelde.

Hoe zouden ze God moeten verzoenen ? Dat was de vraag. De Sebek-profeten wilden veelal niet van verzoening weten. Zij staarden zich bijna blind op Sebek.

Hoofdstuk 11. Het Sebek-kruis

Eén van de nachten daarna had Ewald een andere droom. Een vrouw in de verte zong hem toe. Ze was de was aan het ophangen, maar het voelde aan alsof ze geheel voor hem zong. Ewald kwam dichterbij, maar toen de vrouw hem zag, rende ze van hem weg. 'Zij is de Geest,' sprak een stem. 'De wat ? ...' vroeg Ewald. Ewald begon haar achterna te rennen, maar alles werd zo zacht, dat Ewald op een gegeven moment niet meer vooruit kwam. Hij was als in een moeras gekomen. Daar kwam Sebek, klaar om hem te verwoesten. Waarom wilde Sebek hem verslinden ? 'Hij is de toorn van God, de rechter, maar ook de beschermer, de zachtmoedige, de advocaat, de doorgronder. Het is een heilige verslinding.' Het deed Ewald geen pijn, en hij voelde zich goed, bij dit wezen. Weer zag hij de vrouw, en ging voorzichtig op haar af. Ditmaal bleef ze staan, en nodigde ze hem uit in haar huis. 'Het Sebek-kruis verscheurt en verzoent,' sprak een stem. 'Sebek-kruis ?' dacht Ewald ...

Weer vertelde hij de volgende dag wat hij gedroomd had. Zijn vrienden vonden het een sprekende droom. Met z'n drieen besloten ze op zoek te gaan naar het geheim van die verzoening. Ze zouden hiertoe naar Egypte gaan.

Na een lange reis kwamen ze aan bij de Sebek-tempel. Ze wilden meer weten over het Sebek-kruis, en besloten onderzoek te doen in de tempel, en alles te lezen wat er maar over hem te lezen was. Buiten waren wat priesters een exorcisme aan het doen. Ze droegen een vreemd kruis in de vorm van een Sebek-krokodil. Er stonden ook een aantal tekens op. De drie kwamen dichterbij, en vroegen aan de priesters over het kruis. Eén van de priesters wilde wel even met hen praten. Na een kort gesprek nodigde hij hen uit om mee te komen naar zijn huis. In zijn huis stonden een heleboel Sebek-beelden, groot en klein, en aan de muren hingen enkele Sebek-kruizen. De man was van een conservatief Sebek-priesterschap, en vertelde dat hij ook geruime tijd in een conservatief Sebek-klooster had geleefd. Van hem hadden ze dus niets te vrezen. De man vertelde hen duizenduit over het Sebek-kruis en zijn betekenis. De drie waren één en al oor. Aan het einde van de dag kregen ze een kamer toegewezen op de hogere verdieping, en hier konden ze voorlopig logeren voor het onderzoek. De Sebek-priester was erg gastvrij, en bijna het tegendeel van de Sebek-profeet die ze hadden ontmoet. Ewald had ook een Sebek-beeld op zijn kamer. Het maakte hem rustig. Als materiaal een goddelijk doel had, dan

was het gezegend. Ewald was zich bewust van de genezende krachten die uit het beeld kwamen. Ewald kende de tabernakel vanuit de exodus, maar vroeg zich af hoe de tabernakel van de inodus zou zijn. Daar zou dit beeld zeker instaan, omdat het beeld het gebeente van Christus vertegenwoordigde.

Toen ze gingen slapen kreeg Ewald een verschrikkelijke nachtmerrie. Hij moest voor Christus verschijnen. Ewald werd door een norse engel binnengeleid in een reusachtige hal met een reusachtige troon. Ewald voelde zich bijna verdrinken in de atmosfeer. Overal waren grote gevaarlijke vissen hoog rondom de troon die eruit zagen alsof ze hem elk moment konden aanvallen. Wat moest hij tegen zulke vissen beginnen. In de verte zag hij een grote wazige gestalte als een lichtende wolk. Dit was Christus. Langzaam werd hij door de reusachtige engel naar voren geleid. Christus opende lange stoffige witte boeken, zeer dik, met goudkleurig lichtende bladzijden. Toen opende Christus zijn mond en zijn stem was als teisterend. 'Alles wat gij hebt gedaan is opgetekend,' sprak Christus bijna krijsend. Het was alsof alle boten in Ewald afbrokkelden. 'Ik zal het vonnis optekenen,' vervolgde Christus. Toen kwam in de verte tussen de vissen door een reusachtig lichtende gestalte. Het was Sebek, en hij dreef naar voren. Ewald was opgelucht. Sebek begon voor Ewald te pleiten, en opende boeken met de goede daden van Ewald. Ewald werd hoe langer hoe rustiger. 'Ik zal het vonnis optekenen,' sprak Christus. 'Gij zijt mijn gebeente.' Toen leek het alsof alles zwart werd voor Ewalds ogen, en hij schrok wakker. Het Sebek-beeld maakte hem rustig. 'Alles is in orde,' zei hij tegen zichzelf. Hij zag nu in wat er zou gebeuren als hij Sebek niet zou betrekken in het oordeel over zijn leven. Het eerste gedeelte zonder Sebek was namelijk verschrikkelijk. Ewald begon te roepen tot Sebek en tot het Sebek-kruis, zo hard, dat even later de priester in zijn kamer stond. De priester stelde hem gerust, en zei dat hij hem wel kon helpen. De priester vertelde na het verhaal gehoord te hebben dat hij als koptisch sebek-priester Ewald wel de handen op kon leggen, zodat hij Sebek zou ontvangen, en zijn gaven. De priester begon te bidden. Zijn handen voelden aan als vuur en ijs. 'Sebek, kom met uw vuur in ijs gemengd,' riep de priester, terwijl hij zijn hand op Ewald's hoofd had gelegd. Ewald was als door de bliksem getroffen en kon inademen, zo diep, zoals nooit tevoren. 'Sebek, het is goed,' zei de priester, 'Gij die het gebeente van Christus zijt.'

Rustig ging Ewald weer slapen. Maar na een tijdje ging Ewald rechtop zitten. Er kwam wat bloed uit zijn mond. Hij riep de priester, en die vertelde hem dat dat heel normaal was. Ewald werd namelijk bevrijd en gezuiverd.

Hoofdstuk 12. De arrestatie

De volgende dag waren de vrienden van Ewald een beetje sceptisch. Moest het allemaal zo ver gaan ? En dat bloed uit z'n mond ? Kwamen ze niet gewoon om onderzoek te doen. Maar toen de priester hen vroeg of ze Sebek wilden aanvaarden en ontvangen als het gebeente van Christus twijfelden ze geen moment. De priester legde hen de handen op, en zij begonnen te bidden. Op dat moment kwam er een vrouw binnenrennen, en schreeuwde : 'brand, brand.' Bij de buren was brand uitgebroken. De priester snelde er naartoe, en genas hen van brandwonden, nadat hij de brand had geblust.

Toen de drie weer terug waren in eigen land wilden ze zich aansluiten bij een conservatieve Sebek-gemeente om nog meer te weten te komen, en om misschien wat uit te wisselen. Ze wisten dat het gevaarlijk kon zien met invallen van profeten, die zich steeds meer als de politie begonnen te gedragen, maar ze hadden meer zelfvertrouwen nu ze zelf door Sebek waren aangeraakt. Ze voelden zich nu zelf ook een beetje als advocaat, omdat de extreme Sebek-profeten in hun ogen te wild, roekeloos en radicaal waren. Ze voelden zich duidelijk meer op hun gemak in de conservatieve Sebek-groep.

Al snel werden ze op het podium geroepen om hun ervaringen te vertellen. Tijdens hun getuigenis stond er één van de aanwezigen op. Het was een extreme Sebek-profeet die zich zo ook ontpopte. Hij begon hen uit te schelden, en een vuur begon uit zijn handen te komen. Ewald begon richting het vuur te blazen en bemerkte dat er vuur en ijs uit zijn eigen mond kwam. De Sebek-profeet schrok, omdat het vuur van Ewald zijn vuur begon te verslinden. 'Het vuur moet vermengd zijn met ijs,' sprak Ewald. 'Zo kun je een ware Sebek-profeet herkennen, en daarmee zul je macht hebben over de valse Sebek-profeten.' De drie begonnen de gemeente te onderwijzen, en daarna riepen ze hen naar voren die Sebek wilden aanvaarden en ontvangen. Een grote stoet kwam naar voren, ook de extreme Sebek-profeet, en zij werden allemaal vervuld door Sebek als het gebeente van Christus.

En zo reisden Ewald en zijn vrienden gemeente na gemeente af om over Sebek en het Sebek-kruis te vertellen, en om de gaven door te geven. Ook werd Ewald uitgenodigd tot de wat extremere Sebek-gemeenten. Maar er waren een aantal Sebek-profeten die geheel niet onder de indruk waren van Ewald's vertoningen, en op een dag zochten ze Ewald op in de gemeente waar hij sprak. Ze kwamen in een busje en schuwden geen geweld. Ze werden weleens Sebek-militairen genoemd, en zij wilden niets liever dan het hele land, en zelfs de hele wereld, onderwerpen aan hun gezag. Ze hadden legerpakken aan en zonnebrillen op, en al snel stonden ze binnen. Er werden schoten gelost, en enkele gemeenteleden vielen op de grond. Uit Ewald's ogen stroomde groen vuurijs, als brandend ijs, om de Sebek-militairen te slaan. Maar een paar militairen waren al bijna bij Ewald aangekomen en grepen hem vast. Het was als bijtend vuur, en een worsteling volgde. 'Verrader,' riepen ze, 'we zullen je vernietigen.' Maar ineens kwam er zoveel kracht in Ewald's handen dat hij ze met één ruk tegen de muur aan slingerde. 'Bij het kruis van Sebek bezweer ik jullie !' riep Ewald. Ze konden zich niet meer bewegen. Inmiddels was er politie binnengekomen, en ook Ewald werd gearresteerd. Ewald werd kwaad, omdat hij in zijn ogen niets had gedaan, maar enkele omstanders vertelden dat hij militairen tegen de muur had geslingerd. 'Zelfverdediging,' zei Ewald. Maar toch moest hij mee. Aangekomen op het politie-bureau werden de agenten zich gewaar van het Sebek-evangelie. Maar de agenten namen Ewald mee naar een cel. Hij moest zich maar voor de rechter verantwoorden.

De rechter begreep heel goed dat het zelfverdediging was, en gunde Ewald recht. De rechter kende de militairistische beweging in de Sebek-orde, en vond hen gevaarlijk genoeg. Hij vroeg zelfs aan Ewald of hij nog bescherming nodig had.

Ewald kon gaan, en zette zijn werk voort. Er waren nog wel vaker relletjes met Sebek-militairen, maar al gauw begonnen ze hem toch te vrezen.

Hoofdstuk 13. Het eiland van Bastet

Niet alleen bij Justitie, maar ook in de politiek kreeg Ewald steeds meer aanzien, en het duurde niet lang of Ewald had een politieke partij opgericht : De CSP, de Conservatieve Sebek Partij. Ewald streefde naar een Conservatief

Sebek Politie-orgaan, en naar een Conservatief Sebek Leger-orgaan. Ewald wilde de extreme vormen van Sebek Politiek laten verbieden waar die gevaarlijk werd. Maar er was een nog groter gevaar : daar waar zulke Sebekieten zich met politiek gingen bezighouden. Als tegengif tegen Ewalds hervormingsdrang kwam er een Militairistische Sebek-partij opzetten genaamd het Militairistisch Sebek Verbond, de MSV. De MSV wilde alle vormen van democratie uitbannen, om een strakke dictatuur op te stellen. De MSV zaaide zo'n angst dat men bijna gedwongen werd op hen te stemmen. Er was een theorie dat zij die van een andere partij waren door de MSV uit de weg geruimd zouden worden. Velen probeerden de partij te verbieden, maar al snel kreeg de partij zoveel stemmen dat ze onmogelijk nog konden verliezen. Men vroeg zich af hoe het kon dat ze zoveel stemmen hadden. Uit het buitenland kwamen leden over om de partij in het land te versterken. Uiteindelijk kwam een buitenlandse partijleider van de MSV aan de macht. Ewald werd tweede, en werd tweede premier. Tijdens een rit naar het politieke bestuur werd er een aanslag op Ewald gepleegd van zo'n groot kaliber dat Ewald het niet overleefde. Snel waren enkele conservatieve Sebek-profeten bij zijn lichaam om het te herbergen. De avond daarop werd een wake gehouden. Ze zouden de hele nacht doorbidden om Ewald op te wekken. Midden in de nacht kreeg een profeet een woord van Sebek dat het zover was. Hij liep op het levenloze lichaam van Ewald af, legde zijn hand op zijn hoofd, en riep : 'Ewald, in de Naam van Sebek, het gebeente van Christus, sta op, door het kruis van Sebek.' Maar er gebeurde niets. Teleurgesteld ging iedereen weer zitten.

Maar toen kwam er een gestalte binnen als een reusachtige kat. Z'n ledematen waren gebogen, en hij sprak : 'Ik ben Bastet, het vlees van Christus,' en hij boog over het lichaam heen, en blies erop. Direkt begon het lichaam te bewegen, en toen blies Bastet adem door de neus van het lichaam, en Ewald begon weer te ademen. 'Laat Bastet verzoend zijn met Sebek,' riep Bastet. 'Gij Sebekieten, komt dan allen tot Mijn eiland in de Rode Zee, want dit was het oorspronkelijke paradijs. En ja, er zijn hier vele bomen met verboden vruchten waarvan gij niet zult eten. Alles zult gij ontleden en een groter getal geven, want alles heeft meerdere delen. Zo zult gij niet meer verslaafd zijn aan een getal.' En de Geest leidde Ewald en zijn groep tot de Rode Zee, en gaf hen een roeischip. En zo leidde de Geest Ewald tot het eiland van Bastet, het vroegere

paradijs. En zij zagen daar veel bomen met slangen erin, waarvan zij niet mochten eten. En midden op dat eiland was een tempel van Bastet, met daar omheen vele kloosters. En een priester kwam naar buiten, klaar om hen allen de handen op te leggen. En zij vielen allen onder de kracht.

Ewald schrok wakker. Wat had hij vreemd gedroomd, zeg. Of was het geen droom ? En waar was hij ? Een Bastet-priesteres stond voor hem met een schaal vol fruit. Tegen de muur stond een enorm Bastet-beeld. De priesteres ging op zijn bed zitten en pakte zijn hand. Zijn hand beefde. Hij kreeg een armband om waarvan de uiteinden elkaar niet raakten. 'Dat is de Geb-Noet-Armband,' zei de priesteres. Ewald haalde de armband er weer vanaf. 'Waarom moet ik dat ding dragen ?' De priesteres keek hem doordringend aan, en sprak : 'Opdat je weet dat Christus vele delen heeft. Je moet je niet op één deel blind staren.' Ewald nam wat van het fruit. Zelfs het fruit bestond uit meerdere deeltjes. 'Midden op het eiland, in de tempel van Bastet, daar is de Geb-Noet-Bron, dat is het hart van Christus. Dit hart bestaat uit de lever, Geb, die de aardgod is, en de longen, Noet, die de luchtgodin is. Door het Sebek-kruis werden zij gescheiden, en door het Sebek-kruis worden zij weer verzoend. Ewald nam nog wat fruit. De priesteres leidde hem in de avond naar de tempel, en naar de bron. Dit was een groot vuur, als brandend ijs. Ook lag er fruit tussen. 'Ga in de bron,' zei de priesteres, 'opdat je rein zult zijn. Kom tot het hart van Christus.' Voorzichtig stapte Ewald naar binnen. Een vreemd gevoel maakte zich van hem meester. Het was als een tunnel die onder de aarde leidde. In een open ruimte, als een grote grot, zag hij al z'n vrienden terug. Ze waren blij hem te zien. Ineens hoorden ze een luid gegil. Het was Bastet, en achter Bastet was Anubis. Ook Anubis krijste. Een deur ging achter hen open. 'Kom,' zeiden ze beiden. Ewald en zijn vrienden gingen door de deur naar binnen. Hier was een poel waar Sebek in lag. 'Ga in de poel,' sprak Bastet. Het zag er een beetje modderig uit, maar al snel lieten enkelen zich in de poel zakken. Ze gingen kopje onder. Niemand wist waar ze terecht zouden komen, maar één voor één volgden ze elkaar. Weer kwamen ze uit op een open plek, waar alles groen was. Ook hier was veel fruit. Het was als een wereld onder de aarde. De zon scheen hier groen licht, en er stonden overal vreemdsoortige bomen. Ewald schepte water uit een groene rivier en begon te drinken. Ook de anderen begonnen te drinken. In de verte kwam een lichtende gestalte

aanlopen in prachtig wit. Het was Jezus Christus. 'Mijn delen hebt gij aanvaard, en daarom hebt gij Mij aanvaard,' sprak Jezus. 'Zij die mijn delen niet hebben aanvaard, hebben Mij niet aanvaard.' En Jezus liep naar de groene rivier, waar Hij langzaam in afdaalde, en sprak : 'Volg mij.' En Jezus leidde hen al zwemmend tot een grote zee met veel modderbanken, en tussen de modderbanken op een verhoging stond Sebek. 'Dit dan is de nieuwe ark,' sprak Jezus. En zij klommen allen op de Sebek, en hij begon voort te bewegen.

Einde

de prekenvrouw

Ze werkte bij de supermarkt. Ik kwam haar daar soms tegen. Haar moeder was een beetje vreemd, die liep of naakt door het huis, of in lingerie. Ik kwam daar wel eens. Dan nam ze me mee als ze me was tegengekomen. Dan moest ik even wachten totdat ze klaar was met werken. Het was een vreemd gezin. Heel veel meubels waren harig. Ook hun bedden. Ze hadden hele vreemde gordijnen. Altijd als ik daar was geweest wilde ik niet meer leven. Dan had ik het helemaal gehad.

Ze kon haarzelf nooit duidelijk maken wat ze precies bedoelde. Dan ging het in mijn hoofd zitten. Dan bleef het maar malen. Dan wilde ik dat ik nooit geboren was.

Haar moeder was zo’n vreemd mens. Ze belde me in de nacht weleens op. Dan vertelde ze vreemde verhalen, zo vreemd dat ik er bang van werd, of boos. Ook schaamde ik me dan. Ze sprak me altijd een schuldgevoel aan. Ze kon goed manipuleren.

Ze bleef soms maar doordrammen. Ophangen hielp niet, want dan ging het in mijn hoofd zitten. Ze vroeg ook altijd het onmogelijke van me. Op een dag belde ze aan, midden in de nacht, terwijl het regende. Ze kwam helemaal kletsnat binnen en had alleen haar lingerie aan. Ze was op blote voeten gekomen. Ik nam haar mee naar de huiskamer waar ze ging zitten. ‘Ik moet je wat vertellen,’ zei ze toen. ‘Je droomt,’ zei ze toen. ‘Dit is allemaal een droom.’ Ik keek haar vreemd aan. ‘Je gelooft me niet, he ?’ zei ze.

‘Probeer je nu een spelletje met me te spelen ?’ vroeg ik. ‘Waar kom je voor ?’ Buiten begon het steeds harder te regenen. Ik keek naar haar. Ik bleef maar naar haar kijken, maar hoe meer ik dat deed, hoe meer ik begon wakker te worden en te ontdekken dat ik slechts naar een kast staarde. Ik logeerde bij een tante. De vrouw in de droom had dus gelijk gehad. Het was maar een droom. Het was een lingerie kast waar ik naar staarde, die in de logeerkamer stond. Er stonden hier ook vreemde exotische dingen. Mijn tante ging vaak op reis en nam dan allerlei bijzondere spullen mee.

Toen ik de droom aan mijn tante vertelde die ochtend glimlachte ze. ‘Ach ja, kasten komen tot leven in de nacht,’ zei ze. Ik keek haar vreemd aan. ‘Alle dingen zijn iets anders ‘s nachts. Die hebben hun eigen leven.’ Het was warm weer. Mijn bloed voelde ook warm aan. Ik dacht aan een boek wat ik aan het lezen was over een spin, een tropische spin. Tante had veel boeken op de logeerkamer. Soms viel ik in slaap tijdens het lezen en droomde ik de vreemdste dromen, zoals nu.

Vandaag zouden we zeilen, mijn tante en ik. Ik begon spullen bij elkaar te pakken. Tante pakte wat etenswaren. We gingen met de trein naar het water, en huurden een zeilboot. We zouden naar een eilandje gaan. Het regende en het stormde. Toen sloeg het bootje om, en werd ik wakker. Ik was uit het bed gerold. Het was weer een droom geweest. Het leek wel alsof ik niet wakker kon worden. Ik leefde in dromenland. Telkens weer bleek alles een droom te zijn, de dingen die ik meemaakte. Ik vroeg me af hoe dat kon. Ik had een beeldje van een vrouw in lingerie, wat ik eens gewonnen had op de kermis. Het beeldje sprak. Het beeldje predikte zelfs. Je kon het zo instellen dat het elke dag een preek verkondigde. Ik noemde haar mijn prekenvrouw, maar communicatie was niet echt mogelijk, alsof ze voorgeprogrammeerd was. Op een dag gaf ze wel ineens antwoord op mijn vragen, want ik sprak wel vaak tot haar, en stelde telkens weer dezelfde vragen. Ik had het gevoel dat het beeldje toch een zekere intelligentie bezit, en leervermogen. Ik ben daar op in gaan spelen. Het beeldje begon toen ook te groeien, en vlak voordat ik het gevoel had dat ze een echt mens was geworden, ja, je raadt het al, werd ik wakker.

Ik kan het gewoon niet winnen. Ik weet niet wat het is. Ik weet niet hoe lang ik het vol ga houden. Ik weet niet wat mijn draagvermogen is. Toch heb ik dan zo’n beeldje, van een indiaanse vrouw, maar het beeldje spreekt niet. Ze zeiden dat iemand het beeldje eens vond op de bodem van de zee. Ik heb het gekocht op een veiling. Ik heb er veel voor moeten bieden, maar dat had ik er wel voor over. Het is een prachtig beeld. Ze spreekt niet, maar als je naar haar kijkt, dan hoor je de wind gewoon ruizen, en dan heb ik stemmen in mijn hoofd, mooie stemmen. Ik kan er heel lang naar staren, en er bij wegdromen. Het leven is mooi met haar, diep, gevoelig, avontuurlijk. Mensen kijken mij vreemd

aan als ik hen vertel dat ik een relatie met een beeld heb. Het blijft ook vreemd natuurlijk. Mensen hebben daar het draagvermogen niet voor. Ze hebben het geduld er ook niet voor om naar beelden te luisteren. Ze noemen het allemaal verbeelding, maar ik weet wel beter.

Ze is mijn vrouw, en brengt geheime boodschappen over, op haar manier. Ze is mijn prekenvrouw.

11 februari

‘11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje, dat ik mijn ijsje,
11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje likken mag,’
zongen de kinderen, ter gelegenheid van het feest van Sint Theo die gekomen was.
‘Ik heb geen ijs,’ zei ik nors, ‘en ook geen snoep, speelgoed, of geld.’

‘Geeft niks hoor,’ zeiden de kinderen. Ze gaven mij toen een envelop met geld waar zoveel geld in zat dat ik dit dorpje kon ontvluchten, en ik ben toen op een onbewoond eiland gaan wonen.
Ik was sint Theo voor altijd dankbaar. Mijn oom verkleedde zich altijd als sint Theo met het sint Theo feest, en toevallig heette hij ook Theo. Oom Theo.

In ieder geval zou ik 11 februari nooit meer vergeten. Het inspireerde mij om een robot te bouwen die ik 11 februari noemde, en ik dacht eraan hoe ik vroeger in het dorpje zo had geleden, ook als kind, en ik dacht aan alle andere kinderen die daar nog vast zaten. En hoeveel kinderen waren wel niet omgekomen in dit dorp ? In ieder geval bouwde ik ook een tijdmachine in de robot, en ik zond de robot uit naar mezelf in de tijd, toen ik nog heel jong was. Maar de heks die over het dorp heerste bewaakte het kind, en liet niet toe dat de robot tot het kind zou komen. Maar de robot zette haar zo onder druk dat ze er hoofdpijn van had, tijdenlang, en uiteindelijk moest ze wel een compromis sluiten. Ze heeft toen een eigen versie van de robot gemaakt, en die mocht wel toegelaten worden tot het kind, maar die robot was niet zo’n beste. Ik vroeg me af wat ik nu kon doen. Ik heb toen oom Theo gebeld, maar toen werd ik wakker. Het bleek allemaal maar een droom te zijn geweest. Nu pas was het pas echt 11 februari, vandaag. Toen de kinderen ‘s avonds aan de deur kwamen zongen ze het welbekende liedje van het feest van sint Theo :

‘11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje, dat ik mijn ijsje,
11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje likken mag.’

En je kan natuurlijk wel raden dat ik die middag heel veel ijs ingekocht had voor die kinderen. En ik gaf ze ook snoep, speelgoed en geld, heel veel geld. En daarna kwam oom Theo nog, verkleed als sint Theo. Ik zei : ‘Nou, oom, je begint elk jaar meer en meer op sint Theo te lijken.’ Hij glimlachte. ‘Ik heb het dorp bevrijd,’ zei hij.

‘Hoezo ?’ vroeg ik.
‘Nou, sint Theo is gekomen. Ik ben sint Theo zelf, en ik heb het dorp bevrijd.’

‘Je maakt zeker een grapje,’ zei ik.

‘Nee, het is echt,’ zei hij.

‘Ja, maar jij bent toch oom Theo, toch niet sint Theo ?’ vroeg ik.

‘Dat dacht je maar,’ zei hij. Ik keek hem vreemd aan met opgetrokken

wenkbrauwen. Toen begon hij dat liedje te zingen :

‘11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje, dat ik mijn ijsje,
11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje likken mag.’

‘Nou, lik het dan maar,’ zei ik. ‘Ik heb nog genoeg ijs in de ijskast.’

Ik keek hem nog steeds stomverbaasd aan.
‘De heks is dood,’ zei hij. ‘Ik ben de nieuwe burgemeester van het dorp.’

‘Hoe heb je dat gedaan ?’ vroeg ik.
‘Geen vragen stellen,’ zei hij toen. ‘Geloof het nu maar.’

‘Ja, kom,’ zei ik. ‘Ik ga niet zomaar dingen geloven. Het is een kinderfeest. Je zit me gewoon in de maling te nemen.’

‘Nee, het is echt,’ zei hij.

Ik keek naar oom Theo. Nee, dit was oom Theo niet. Dit was sint Theo. De rillingen gingen door mijn lijf. Dit was niet zomaar een verkleedpartij meer, niet zomaar een sprookje. Nee, dit was echt. Maar ik kneep in mijn arm en ik voelde niks. Ik moest dus wel nog steeds dromen. En ja hoor, toen werd ik wakker. En het was 11 februari. De kinderen kwamen die avond om hun liedje te zingen voor het feest van sint Theo, maar ik geloofde het niet meer, want het zou net zo goed kunnen zijn dat ik nog droomde, en ik voelde maar geen pijn als ik in mijn arm kneep. Ik geloofde het niet meer. Ik ging gewoon naar bed, en in de verte hoorde ik de kinderen het liedje nog zingen, en het was mooi, zo mooi, bijna als een engelenkoor. En met het liedje in mijn hoofd viel ik in slaap, gewoon in mijn droom, om nog dieper te dromen. En ik droomde weer over de robot 11 februari, hoe hij door glas heenbrak wat de heks om het dorp had gebouwd. En de heks slaakte een gil, en ik hoorde het liedje weer :

‘11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje, dat ik mijn ijsje,
11 februari is de dag, dat ik mijn ijsje likken mag.’

En daar zag ik sint Theo, of was het oom Theo ? Ze leken op elkaar als twee druppels water. En ik riep : ‘Hey Theo !’ Kinderen gingen in grote stoeten door de straten om het liedje te zingen, kinderen van alle tijden. Het was een groot bevrijdingsfeest. De tijdmachine was eindelijk doorgebroken, ook al was het maar een droom. Maar ik besefte dat de droom gezonden was door de tijdmachine, en dat de tijdmachine ook mij had gemaakt.

De Wildzangen

Ze hebben hun gevangenen aan hun polsen gebonden, en die moeten nu hun knechten zijn. Ik keek door de ruiten en ik was blij dat ik daar niet bijhoorde. Ik was in het museum. De vrouwen en meisjes hadden dekens van dons. Ik tikte op het raam om me ervan te verzekeren dat er toch echt glas tussen was. ‘Het zijn de wildzangen,’ zei de vrouwelijke gids die ons door het museum leidde voor een tocht. ‘Wat zijn dat ?’ vroeg ik.

‘Vraag er niet naar,’ zei mijn tante.

‘Nou, dat wil ik nu juist wel doen,’ zei ik.

Ik vroeg me af waarop dat sloeg, dat mijn tante dat zei.

‘Ze wil natuurlijk niet dat je in de problemen komt,’ zei de vrouwelijke gids glimlachend.

‘Hoe zou ik daarvan in de problemen kunnen komen ?’ vroeg ik. ‘Er is toch glas achter ?’

Ik tikte weer op het glas. ‘Nu ja,’ zei de museumgids vriendelijk.

‘Wat bedoelt u ?’ vroeg ik, terwijl ik naar mijn broertje en mijn neefje keek.

‘Dat glas zal er niet voor eeuwig zijn,’ zei de begeleidster streng.
Ik keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘De wildzangen menen het,’ zei mijn tante. ‘Nu zitten ze nog achter glas, maar ze zullen heus weleens losbreken. Het zijn hele gevaarlijken.’

Ik keek nog eens door het glas. Ze zaten op hun knieen bij hun gevangenen, en sommigen zaten gehurkt. ‘Wie zijn die gevangenen ?’ vroeg ik.

‘Niet zoveel vragen stellen, jongetje,’ zei de begeleidster.

Ik trok weer mijn wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat een museum iets was om van te leren,’ zei mijn broertje. Ik knikte. Mijn neefje stootte mij toen aan en fluisterde : ‘Dat mens is gek.’

‘Ja, en tante ook,’ fluisterde ik terug. Hij knikte.

Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik als ik naar de museum begeleidster keek.

‘Wildzangen,’ zei ze, en toen liep ze verder. ‘Volg mij,’ zei ze, maar ik wilde haar niet meer volgen.

Mijn broertje trok mij uiteindelijk mee. Ze liep naar een speeldoos. Het was al een oude. Een vreemd liedje werd gezongen.

‘Wildzangen, wildzangen,

zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Op de speeldoos stond een zwarte ballerina, die haar kleren begon uit te trekken, als een striptease. Ik zat er vreemd naar te kijken.

‘Wildzangen, wildzangen, zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Weer liep de begeleidster verder. We volgden haar allemaal. Toen kwamen we aan bij een schilderij van de wildzangen.

Die nacht had ik nachtmerries over de wildzangen. Ze waren in het huis van mijn tante doorgedrongen, en namen ons mee, naar het bos. Maar ineens veranderden zij in bomen. En vogels zongen door een wilde nacht. Ik werd wakker en staarde naar het behang. Ik vroeg me af waarom we er niet over mochten praten. Het was een donker gat in de geschiedenis.

De Wildzangen II

Een meisje en een jongen waren in het bos, waar ze een hutje hadden gebouwd.
Plotseling sloeg het meisje de jongen van achteren neer met een voorwerp. Ze

sleepte hem in de hut, en bond hem daar vast.
Toen de jongen bij kwam keek hij haar verbaasd aan.
‘Waarom deed je dat ?’ vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen.
‘Ik ben een wildzang,’ zei ze.
Toen veranderde ze in een boom, en de hut veranderde in een zwerm vogels die wegvlogen.
En de vogels zongen een vreemd lied.
‘Nu ben ik hier gebonden,’ zei de jongen tegen zichzelf, ‘en terwijl dit er is gebeurd. Ik vertrouw het niet. Ik moet nog wel slapen. Dit is gewoon een droom.’
En de jongen werd wakker en keek naar zijn vriendin die naast hem lag.
Ze sliep. Hij maakte haar zachtjes wakker.
Hij vertelde haar de nachtmerrie.
Ze keek hem met vreemde ogen aan.
‘Ik ben ook een wildzang,’ zei ze.
‘Nou ja, ik ga wel weer slapen, want je probeert me nu gewoon bang te maken,’ zei de jongen.
‘Nee,’ zei het meisje. ‘Ik ben een wildzang. Ons koor was genaamd de wildzangen.’
Hij nam haar in zijn armen en kuste haar.
‘Laten we maar weer gaan slapen,’ zei ze.
En hij droomde weer. Hij droomde van de bergen, en een vrouw die hem tegemoet kwam.
En de vrouw begon hem te vertellen over de wildzangen, de oorlogsjaren van een duister verleden.
De wildzangen waren oorlogsliederen. Maar toen hij weer keek naar de vrouw was ze ineens verdwenen. Hij werd wakker, en weer vertelde hij zijn droom aan zijn vriendin.
Hij had hoofdpijn en ging wat water drinken.
Ook nam hij een medicijn.
Hij was zwaar aan de medicijnen.
Hij zag eigenlijk geen uitweg.
Altijd moest hij leven met zware nachtmerries.
Op een dag stond hij bij de brug en wilde er vanaf springen.
Maar wildzangen waren rondom zijn hoofd.

Zij moesten hem voortleiden in het leven.
Oorlogsliederen, oorlogsjaren van een duister verleden.

Hmmm, als je naar de winkel gaat dan komt er heel wat bij kijken.

Sommige mensen voelen zich niet op hun gemak in winkels.
Wat gebeurt er eigenlijk in winkels ?
Is het wel echt zo dat jij de klant bent en dat iets anders het voedsel is,
of is het net andersom ?
Dingen om over na te denken.
Daarover gaat het volgende prozaische verhaal.

Het Russisch Restaurant

We eten vandaag Russisch.
– Hoera.
Vind je het leuk ?
– Ja, maar wat is dan Russisch voedsel ?
Ik een beetje meer dan jij.

– Oh, maar ik dacht dat in Rusland alles gelijk was.
Ja, maar de een is nu eenmaal iets gelijker dan de ander.
– Dat klinkt niet echt eerlijk.
Wil je dan nog steeds mee naar het Russisch restaurant ?
– Nee, eigenlijk niet, als dat zo gaat.

We eten vandaag Russisch. Ik heb het al gekocht in de winkel.
– Ik een beetje meer dan jij zeker.
Het is al voorgegrild.

– Ik hoef niet. Ik heb al gegeten en gedronken.

De Russische beer zal je vinden.
– Hoezo ?
Je moet eten wat de pot schaft.
– Laat de beer die troep zelf opeten.
De Russische beer is de naam van die winkel, en er is ook een restaurant bij.
– Geluk ermee.
De Russische beer is op jacht. De ziekenhuizen lopen vol.
– Zal me een zootje wezen. Mij niet gezien. Geen Russisch eten voor mij.
Ja, maar het moet.
– Ik moet helemaal niks.
Jawel, niet zo zeuren. Ik ga niet iets anders kopen nu. Je moet eten wat de pot schaft.
– Ik eet wel een dagje niet dan. Ik kan anders ook wel een patatje halen om de hoek.
Jij gaat niks. Hier blijven. De Russische beer is op jacht.
– Kan me niet schelen. Lang leve de vrijheid. Kom ik om, dan kom ik om.
Praat geen kletspraat nu. De ziekenhuizen zijn vol.
– Hoezo ? Je zei toch dat het een winkel en een restaurant was ? Hoe kunnen dan de ziekenhuizen daardoor vol zijn. Ik snap jouw logica niet.

Nou, heel simpel. Een Russisch restaurant is sluw.
– Waarom eet je het dan ?
Omdat het moet.
– Niets moet.
Dan ken je het Russisch restaurant nog niet.
– Oh ja, van iedereen is gelijk, en ik een beetje meer dan jij.
Ze komen in de nacht met dromen.
– Om bang van te worden.
Ze zijn als stalkers, als papperazzi.
– Ik ben geen artiest. Ik ben meer een anti-artiest. Ik heb nog nooit wat bereikt in mijn leven, alleen maar half afgemaakt werk. Ik ben vol van dromen, maar zonder resultaat.

Iedereen is gelijk, dus ze behandelen je als elke andere artiest.
– Maar de een is weer gelijker dan de ander ?
Ja, natuurlijk, de Russische beer is boven iedereen verheven.
– En daarom stalkt hij ?
Ja, hij geeft aandacht aan de lageren. Hij is ermee geobsedeerd. Zo komt er weer wat evenwicht.
– Nou, mij niet gezien.
Hij heeft je al gezien. Niets ontgaat hem, zelfs geen musje.
– Goed om te weten. Mag ik nu weg ?
Nee, de beer is naar je op jacht.
– Wat moet ik doen ?
Gewoon rustig blijven. Gaat vanzelf wel weer over.
– Is het een ziekte, of nachtmerrie ?
Zoiets. Het is een Russisch restaurant, dus als je naar binnen gaat weet je niet of je de klant bent of het voedsel. Het hangt af van de jacht, en je weet ook nooit of je naar binnen gaat of naar buiten.

vier centimeter

Het jongetje sprak bijna niet, en als hij sprak was het vaag. Hij keek je ook niet aan. Hij kwam met een onzin verhaal dat ik een stripboek aan hem moest teruggeven, maar legde dit vervolgens niet uit. Ik had het stripboek ook nooit van hem gehad of gekocht. Ook had hij liefdeskaarten en liefdesbrieven die ik ooit had gehad zomaar weggepakt. Na een beetje doorvragen kwam ik erachter dat hij eens een brief had gehad van een e-prinses genaamd ‘Vier Centimeter’, met hartjes erbij, en die hem opdroeg haar te e-dienen. Ik kwam erachter dat ik ook eens zo’n brief van haar had gehad, maar had daar verder

niks mee gedaan. Ik verzamelde liefdesbrieven, dus ik deed het verder ook niet weg, maar nu was hij gekomen om het weg te nemen. ‘Hoe kun je zo dom zijn,’ zei ik. ‘Waarom zou je haar e-dienen, en waar staat die ‘e’ voor ?’ Hij haalde zijn schouders op. Hij zei toen dat hij niet zo rijk was, en dat hij zo ook kon e-verdienen. Weer vroeg ik hem waar de ‘e’ voor stond. Hij gaf geen antwoord. ‘Nou, weet je wat,’ zei ik. ‘Ik heb nog wel wat stripboeken voor je, als je maar uitlegd waar de ‘e’ voor staat.’ Hij is toen pas echt gaan praten. Hij sprak honderduit over de ‘e’ en over de e-prinses ‘Vier Centimeter’, zoveel dat ik er aan het einde een groot kruis door zette, maar toen noemde hij mij gek, en dat ik niets wist. Ik legde hem toen uit waarom ik er een kruis door had gezet, en vroeg hem wat hij dan allemaal wist. ‘Niet veel,’ zei hij toen. Hij scheen gezonden te zijn in opdracht van haar. Hij was geprogrammeerd. Ik ging toen weer naar huis na de boeken en brieven markt. Ik was moe, maar toen ik mijn bed aanraakte stond het onder stroom. Ik kreeg toen van een huisgenoot een nieuw bed, en met dat nieuwe bed ging ik naar een ander huis van me, waar ik ook woonde. We hadden huizen door de hele plaats. Toen ik daar aankwam stond Vier Centimeter daar, met een roze jurk aan en een toverstafje, maar ze was aan het wegsmelten. Ook voelde ik in mijn hoofd dingen wegsmelten. Zoveel liefdes had ze van mij geroofd, allemaal omdat ik haar liefde niet wilde aannemen. ‘Wat was die ‘e’ dan ?’ riep ik, want dat was me nog niet duidelijk geworden, zelfs niet van het vele gepraat erover van het jongetje. ‘Oh, de ‘e’ ? Van eerst !’ riep ze. En ik dacht : Vele eersten zullen de laatsten zijn.

Vier centimeter, wat een heks was het. En ik maar wanen. En ze bleef mijn liefdes maar afroven. Het brokkelde allemaal af tussen mijn vingers. Ik kon nergens aan de bak komen, allemaal omdat ik haar niet wilde e-dienen. Het zij zo. Ik wilde de ‘e’ van eerst niet. Laat mij dan maar de laatste zijn, de minste. Ik ben dus meer een m-dienaar, van de minste. Ik wil de eersten niet dienen, want die hebben al genoeg. Ik wil ook de eerste niet zijn. Nee, dat zou ook zo koud en alleen zijn. Ik had dan wel veel liefdes verloren, maar het was warm van binnen. Het was alsof ik vleugeltjes had. Ik vroeg me af waarom de prinses ‘vier centimeter’ heette. Het scheen dat ze vier centimeter was toen ze werd geboren, als een vierkantje, en toen is men haar zo blijven noemen. Ze was niet vier centimeter lang, maar haar omtrek was vier centimeter. Ik had daar een streep door gezet, dus ging ze mij plunderen en liet ze mij gek noemen. Ik had natuurlijk mijn redenen, maar die wilde zij niet horen, en niemand van haar e-dienaren. Ze had ook een krant. Daar werd het allemaal groots ingezet. Het was een e-krant. En ik werkte bij de m-krant. Dat was gewoon grote oorlog. Daarom hadden we huizen in de gehele plaats. Ook gingen we naar de boeken en brieven markt om bij te verdienen. M-verdienen. We keken neer op de e-verdieners. Dat waren haantjes de voorsten. Daarom was het oorlog. Wat kan ik er van zeggen ? Toen ze was weggesmolten kwam ze nog weleens terug om een bad te nemen in mijn huis. Ze was als een spook, een roze spook, totdat die ook begon weg te smelten, en zoveel in mijn hoofd. Vier centimeter dacht ik telkens, vier centimeter. Waar slaat het eigenlijk op ? Ik had dus eens een brief van haar gehad, een e-brief, maar ik deed er verder niks mee, alhoewel ik het wel bewaarde. Ik ben nu eenmaal een liefdesbrieven verzamelaar. Ik verkoop ze ook weer als ik ze dubbel heb of als ik er teveel van heb. Daar is een hele markt voor. Ik houd meer van de m-brieven. Dat is ook eerlijker en vruchtbaarder.

Onze eigen prinses had geen naam. Dat wilde ze ook niet. Ze was gewoon de m-prinses, een principe in mijn hoofd. Ze was de zus van vier centimeter. Zij had ook een toverstokje, maar werkte met m-energie. M-energie : de toekomst. Op ons geld stond ook altijd de M, terwijl op het geld van Vier Centimeter altijd een E stond, maar dat geld begon nu ook weg te smelten. Het smolt gewoon in de handen van de mensen, en in hun zakken. M-energie en M-geld was de

toekomst. Er hing ook een hangertje aan mijn ketting van een M. Het stond voor moeder en de minste. De M-prinses was onze moeder, maar op een dag begon zij ook weg te smelten, en ik stond in een bos. Toen ben ik daar maar gaan wonen.

vier centimeter 3

De tirannie van prinses Vier Centimeter, de roze prinses, de e-prinses van de eersten, kwam ten einde. Haar roze geld met de letter E erop, en al het roze gif wat ze in de hoofden van de mens had gestopt begon weg te smelten. Ik heb nog nooit iemand zo hard horen gillen, als een woest varken. Maar het moest stoppen. We leefden in het grensgebied. Wat een tirannie was het allemaal geweest. Wat een vraatzuchtigen. Altijd weer wilden ze de eersten zijn, en voor wat ? Maar ook onze eigen prinses, prinses M, de prinses van de minsten, begon weg te smelten, en ik bevond mij in het bos. Alles was verwoest door de oorlog. Ik moest van eenvoudige dingen mijn leven bouwen. Ik was niet meer aan de drugs.

Er was een struik genaamd vier centimeter struik, en er hingen roze vruchtjes aan, die ik niet meer zou eten. Troep was het. Je zou er mee kunnen gaan vissen natuurlijk. Maar die lijkenlucht zat ik niet op te wachten natuurlijk. Ik ben toen dieper het bos ingegaan, tot de struik van de M-prinses. Maar de struik was verschrompeld. Er groeiden geen vruchten meer aan. En die struik gaf ook niet vaak vruchten, alleen maar eens in de drie jaar. Dan leefde de struik

helemaal op.

piano’s en pistolen

Hij speelde voor mij op de piano.
Ik zei tegen hem : ‘Ga alsjeblieft niet naar New York. Ze zullen je neerschieten.’
Ik smeekte hem niet te gaan.
Toen hij zei dat hij toch wilde gaan greep ik hem vast, en ik zei dat ik hem niet zou laten gaan.
Hij rukte zich los, maar ik greep hem weer.
‘Ik laat je niet gaan,’ zei ik.
Toen sleepte hij mij met zich mee.
Ik riep om hulp, maar hij was vastbesloten.
Ook ik was vastbesloten, en uiteindelijk gaf hij het op. Ik nam hem weer mee naar huis.
‘Ga maar piano spelen,’ zei ik. ‘Je kan hier wel blijven.’
De dag erna was er op het nieuws dat schutters in New York duizenden mensen hadden neergeschoten.
Hij keek mij aan, en bedankte mij toen.
Hij speelde de piano, en toen vaagde hij weg, en ik werd wakker.
Het was maar een droom.
Ik zette toen zijn plaat op.
Ik luisterde naar hem op de piano.
Het was een zwarte dag in de geschiedenis toen hij was neergeschoten in New York.
Dat zou niet nog een keer mogen gebeuren.

megalomania is the fruit of untreated insecurity

i don’t know what you’re thinking,
i think it’s kind of smart,
i have a piece of paper,
and on it i draw hearts,
hearts full of attention,
hearts of sliding away,
into the sea of forgetfulness,
it’s the end of the day

i don’t know what you’re thinking,
i think it’s kind of sad,
may our dreams bring us together,
in due season,
all the tears we may have shed,
may we fish it all up,
like driftwood washed up on the beach

what did you cry about ?
say what did you cry about ?
string your dreams with your tears,
let them be deep and wet,
to go through the tunnels of the next day

i cannot guarantee you anything,
yesterday’s sorrows and nightmares are your guide,

your bridge to a better day,
no worries when you sleep,
as it appeared to be something else

10% korting

Misschien ken je het wel : Je krijgt een bericht dat je 10% korting hebt bij een bepaalde winkel, en zij die het bericht hebben verzonden zijn nog wel blijer dan jezelf bent hierover. En ik was al zo blij. Ik kon het me bijna niet voorstellen dat zij nog blijer erover waren dan ik. Ik was helemaal door het dolle heen. 10% korting. Dat gebeurt je natuurlijk niet elke dag. Ik pakte mijn vriendin bij de schouders en riep : 10% korting ! Ik pakte haar toen bij de hand en wilde met haar dansen door het hele huis heen vanwege de 10% korting, maar dat wilde zij niet. Toen de bui gezakt was en ik nog eens dat heerlijke bericht doorlas van de 10% korting waar ik volgens die winkel maar wat blij en dankbaar voor moest zijn was ik al veel minder blij en dankbaar. Dat kwam namelijk door de kleine lettertjes die eronder stonden, die zeiden dat het alleen gold als je een bedrag van 500 euro bij hen had besteed of hoger. Ja, dag, dat ging ik niet doen. Laat dan maar zitten. Zo lust ik er nog wel een. Ook stond er bij dat de korting snel verlopen zou zijn, en nog meer belachelijke voorwaarden, zoals dat het alleen maar voor bepaalde producten gold, dus je had ook geen vrije keuze. Bah, ik had het helemaal gehad. Weg korting. Het was gewoon bedonderij. Ik keek naar mijn vriendin en knikte naar haar. ‘Je had groot gelijk dat je niet wilde dansen. Ik was natuurlijk blij gemaakt met een dode mus.’

‘Zoals altijd,’ zei ze toen. Ze kende me wel langer dan vandaag. Ik laat me altijd lekker maken. Ik trap er altijd weer in. Ik leer het gewoon niet. Daarom heb ik mijn vriendin, maar die kan er ook niet veel aan doen. Ze blijft het me zeggen, ze blijft me waarschuwen en blijft dreigen, maar ik luister gewoon niet. Het is om moedeloos van te worden. Hopeloos.

Op een dag kwam ze naar me toe en zei : ‘Nou, je hebt weer 10% korting.’ Ik geloofde haar niet, maar toen liet ze me het papier zien. ‘Het staat er toch echt,’ zei ze, zo van : ‘Laten we eens kijken hoe hij nu zal reageren, of hij nog steeds die ezel is die zich telkens aan dezelfde steen stoot.’ Ik heb het toen voor haar ogen verscheurd. Toen was zij door het dolle heen, en omhelsde me, en wilde met me dansen, maar ik wilde niet, want ik wist dat ik dit nooit zou kunnen volhouden, en dat ik me wel aan een andere steen weer zou stoten. Wat dat betreft is mijn vriendin zo naief. Ze denkt nog steeds dat ze mij kan veranderen, en telkens weer geef ik haar valse hoop.

Een paar dagen erna liepen we op de markt, en ik liet me weer dingen aansmeren. We kwamen thuis met allerlei rommel wat het niet bleek te doen. Ze was weer helemaal terug bij af. Ze had het helemaal met mij gehad. Ze is toen boos weggelopen. Ik ben haar toen achterna gelopen, maar niets hielp. ‘Al ons goede geld gaat eraan,’ riep ze tegen me. Ik zei toen nog dat als we geluk hadden dan zouden we misschien wel weer 10% korting krijgen, maar toen was ze nog bozer. ‘Jij en je 10% korting. Je weet toch wat dat is ? Moet ik het je nu weer uitleggen ?’

Het was een beetje zoals in die winkels waar je voor kleinere dingen meer moest betalen, en waar je je zou afvragen wat je dan wel niet zou moeten betalen als je helemaal niets zou kopen. Het was een beetje zoals in die winkels die zo waren gebouwd dat je niet meer terugkon, maar dat je alleen via de kassa weer naar buiten kon, dat je wel iets moest kopen. Daar kwam al dat kortingen gedoe op neer. Mijn vriendin was het zat, en was mij ook zat. Ze had het helemaal gehad.

Ze is toen naar haar moeder toegegaan en heeft haar het hele verhaal uitgelegd, dat er niet met mij te leven viel, maar haar moeder vond het wel een

mooi verhaal. Het gaf haar moeder hoop. Het gaat een beetje om de fantasie, de 10% korting. Het kan heel inspirerend zijn, ook al krijg je niets. Toen mijn vriendin ‘s avonds thuis kwam was ze heel anders, weer vol met frisse moed en een frisse kijk. Ze kon de wereld weer aan, en ze kon mij weer aan. We zouden uitkijken naar al die nieuwe kortingen, ook al was het allemaal bluf, ook al was het allemaal verzonnen, allemaal truukjes van winkels om de mens te lokken om te gaan winkelen. Zo is het leven. Je mag elkaar soms een beetje plagen en uit de tent lokken, de ander in je wereld proberen te trekken.

Weggelopen

‘Nee,’ zei ze. ‘Mijn moeder is meer met andere zaken bezig. Duistere zaken.’
‘Zoals wat ?’ vroeg hij. Het raffia rokje wat ze aanhad bewoog in de wind. Ze maakte een dansje. ‘Dit,’ zei ze.

‘Oh, dans,’ zei hij. ‘Wat is daar duister aan ?’

Hij had een lange tocht door het oerwoud gemaakt, en kwam toen bij wat veldjes aan waar een kamp was, en nu was hij in gesprek met dit donkere meisje wat hem over haar moeder vertelde. Er stonden vreemde harige trommels en eveneens vreemde schilden, vlakbij wat hutten.

‘Ze danst meestal ‘s nachts,’ zei het meisje, ‘bij een groot vuur.’

‘Doe jij mee ?’ vroeg hij.

‘Soms,’ zei het meisje. Haar moeder was een heks, zei ze.

‘Een heks ?’ vroeg hij.

‘Wacht maar tot ze thuiskomt,’ zei het meisje.

Maar hij wilde niet wachten. Hij wilde weer verder, en liep door, terwijl hij het meisje gedag groette. ‘Ga je weg ?’ riep het meisje, terwijl hij het kamp uitriep. ‘Ja !’ riep hij. ‘s Nachts had hij er nachtmerries van, toen hij in het oerwoud sliep, over heksen en hun dansen. Het was zo eng, zo eng, dat hij besloot om terug te gaan, want nu moest en zou hij het weten.

‘Ben je weer terug ?’ vroeg het meisje toen hij de volgende dag terugkwam.
‘Ja,’ zei hij. ‘Is je moeder al teruggekomen ?’

‘Nee,’ zei het meisje. ‘Ben je bang voor haar ?’
‘Na al jouw verhalen over haar wel,’ zei hij.
Ze greep hem toen vast. Ze was heel sterk.
‘Ik ben veel erger,’ zei ze tegen hem. ‘Wat als ik je niet meer loslaat ?’
‘Ik geloof je niet,’ zei hij.
Toen hadden ze een gevecht op de grond, maar het meisje was veel sterker.
‘Ben je sterker dan je moeder ?’ vroeg hij.
Ze zei niks. Ze kneep in zijn arm. ‘Je bent slap,’ zei ze.
‘Als je wat karweitjes voor me doet dan zal ik je niet telkens laten voelen hoe slap je bent.’

‘Wat voor karweitjes ?’ vroeg hij.
Maar het meisje zei niks meer.
In de nacht, toen het meisje sliep, besloot hij weg te gaan.
Hij rende en rende door het oerwoud, de hele nacht door, terug naar huis.
Toen hij bij het dorpje aankwam waar hij woonde was het al ochtend,
en zijn moeder hing de was op aan de waslijn in de tuin.
Hij vertelde haar alles.
‘Weglopen is niks voor mij,’ zei hij.

Maar wel bleef hij sindsdien over het meisje dromen, en over haar moeder.

het carnaval

De heks zat daar aan de tafel met haar raadsheer Mulk die telkens voorover bewoog, en met haar andere raadsheer die kaarsrecht zat en niet bewoog. De heks bewoog ook niet. Alleen haar lippen bewogen om te spreken. Ze hadden alle drie duistere lange gewaden aan, en raadsheer Mulk had een lange, duistere hoed op die telkens meebewoog als hij zich voorover boog. En liegen dat ze konden. De ene leugen na de andere leugen. Vooral raadsheer Mulk loog verschrikkelijk. Daar was hij voor ingehuurd. Na een tijd was hij niets anders dan een hoopje as of zand. De heks bleef kaarsrecht zitten. Het kon haar niet schelen. Raadsheer Mulk deed al het liegwerk. De heks nam het gewoon over en bleef diplomatiek. De andere raadsheer zei niet veel. Hij sprong alleen in waar het nodig was, om bij te sturen, om de leugens aan te wakkeren. Stoken was wat ze deden. Altijd aan het einde van de dag was raadsheer Mulk niet veel meer waard, als een hoopje zand of as. De dag erna had hij weer het hoogste woord. De nacht deed altijd wonderen. Dan groeide hij weer tot gestalte. Bij de heks was dat anders. Die zat altijd kaarsrecht, maar altijd aan het einde van het jaar begon haar stoel te wiebelen, en dan viel ze uiteindelijk om. Na de jaarwisseling zat ze echter weer gewoon rechtop. Het bleef maar doorgaan. Het was een heksenklok.

Die heksenklok sloeg maar één keer in de duizend jaar op tilt, om vervolgens na een tijdje te ontploffen. Dan duurde het een vol jaar voordat hij helemaal hersteld was. Daar kwam soms een heksendokter aan te pas, met vreemde medicijnen. Het moest allemaal maar net goed gaan.

De heksendokter was een vreemd geval,
Hij hield nogal van carnaval,
Hij had de heksenklok gemaakt,
en soms gooide hij het van een berg,
Ook had hij meerdere heksenklokken gemaakt,
van hetzelfde soort.
Vreemde stamgasten zijn het,
Verslaafd aan de fles.
Aan het einde van de dag zijn ze niets dan spoken,
geroezemoes in de wind.

de stiefouders

Juul Strijner fietste van school naar huis. Zijn vader was gym leraar en had weer zo lopen schelden. Toen hij thuiskwam ging het gescheld gewoon verder. En maar naar de drank grijpen, die man. Juul kon er niet mee leven. Hij kreeg overal de schuld van. Als er iets fout ging had hij het altijd gedaan. Zijn moeder deed niks om hem te verdedigen.

Toen zijn moeder overleed werd zijn vader wat rustiger, en beterde zijn leven wat, greep niet meer zo snel naar de drank, maar Juul vertrouwde het niet. Juul kreeg een stiefmoeder. Zijn vader hertrouwde. Juul was dol op zijn stiefmoeder. Zijn stiefmoeder had veel begrip voor hem, luisterde naar hem, en kwam voor hem op. Het duurde niet lang voordat zijn vader ook stierf. Al gauw hertrouwde zijn stiefmoeder. Juul was al snel dol op zijn stiefvader. Deze mensen waren zo anders. Hij kon nu eindelijk over zijn verleden heenkomen.

Juul Strijner fietste naar huis. Fluitend. Hij was gelukkig. Hij had een geweldige stiefmoeder en een geweldige stiefvader. Niets van hen deed hem herinneren aan vroeger. Deze mensen waren zo anders, alsof ze uit de hemel waren gekomen om Juul uit de hel te halen waarin hij leefde.

Toen hij thuis was gekomen omhelsde hij zijn stiefouders. Toen ging hij naar boven om zijn huiswerk te maken. Hij droomde weg. Even moest hij aan zijn moeder denken die hij aan kanker had verloren, en even aan zijn vader die een hartstilstand had gehad. Dat was zijn oude leven, en dat was nu ten einde gekomen. Die mensen waren geen mensen, maar monsters. Hun hele leven hadden ze over Juul gelogen en leugens verspreid naar anderen, allemaal lopen stoken. Vaak wilde Juul niet meer leven. Maar met zijn stiefouders zag hij het leven weer zitten.

Op een avond kwam zijn stiefvader naar boven. ‘Zit je er nog erg mee ?’ vroeg hij, terwijl hij een arm om Juul’s schouder legde.

‘Het gaat beter,’ zei hij tegen zijn stiefvader en omhelsde hem.

‘Jullie zijn engelen, he,’ zei hij tegen zijn stiefvader.

‘We hebben je gered,’ zei zijn stiefvader.

‘Het had niet veel langer moeten duren,’ zei Juul. Toen kwam ook zijn stiefmoeder naar boven.

‘Ik had bijna een overdosis pillen genomen,’ zei Juul, ‘die rommel die mijn ouders mij lieten slikken.

‘Wij zijn nu jouw pil,’ zei zijn stiefmoeder glimlachend.

Juul keek naar zijn stiefmoeder en omhelsde haar ook. Juul keek toen naar buiten. ‘Ik was bijna met mijn fiets op de rails gegaan, de trein tegemoet.’

‘Wij zijn nu je trein,’ zei zijn stiefmoeder glimlachend.

Juul had tranen in zijn ogen. ‘Hoe kon ik met zulke ouders leven ?’

‘Het heeft je hier gebracht,’ zei zijn stiefvader.

‘Ik was op sterven na de dood,’ zei Juul.

De volgende dag fietste hij fluitend naar school. De leraren en leraressen hadden het erg met hem te doen. Ze herinnerden zich allemaal het drankorgel dat zijn vader was. Ze probeerden hem een beter leven te geven. Ze deden erg hun best. Ze vonden Juul dapper. Juul was een echte doorzetter. Ze waren er voor hem. Hij kon altijd met ze praten als hij dat wilde of nodig had.

De hele dag moest hij denken aan zijn stiefvader en zijn stiefmoeder. Hij was in een heel nieuw leven gekomen. Op een dag ging hij op een wereldreis, samen met zijn stiefouders. Het was vakantie. Zijn oma zou op het huis passen, en op de kat. Ze gingen met een groot cruise schip. Ergens midden op de oceaan raakte de hemel de aarde. De boot werd gewoon opgenomen. Toen ze weer terugkwamen was de kat blij, en zijn oma was blij. Hij maakte een boek van de reis. Ook maakte hij een boek van zijn hele leven. Maar oh, wat liep hij erin te fantaseren. Toen hij klaar was met het boek dacht hij : ‘Maar dit is niet meer mijn leven, maar dat van iemand anders.’ Hij had het in verhaalvorm geschreven. Het was ergens zwaar overdreven, maar op andere plaatsen veel te zacht gezegd. Nee, hij herkende zichzelf er niet meer in, de manier waarop hij het had opgeschreven. Dit ging meer over de buurjongen. Hij had lopen mixen en mengen. Maar het was een mooi verhaal, dat wel. Ook zijn

stiefouders werden er veel beter opgezet dan ze waren, want ze waren eigenlijk helemaal niet zo geweldig, maar zo maakte hij ze. Hij was een fantast, en een overdrijver, vroeger al, en daarom lieten zijn ouders hem medicijnen slikken. Hij was namelijk door zijn grote fantasie een gevaar voor zichzelf en anderen, en die medicijnen hielpen hem. Het waren goede medicijnen, waardoor hij goed kon denken, alles weer zag zoals het was. Zijn ouders kwamen zo slecht in het boek te staan, terwijl ze helemaal niet zo slecht waren. Dat verzon hij er allemaal bij. Ja, Juul Strijner was een grote fantast. Zijn ouders deden geen vlieg kwaad. Ze waren de beste ouders die je je maar kon voorstellen. Toch koos Juul liever voor zijn stiefouders. Het gras bij de buren is immers altijd groener.

Het boek werd in vele talen vertaald en overal gelezen. Er werd een standbeeld van Juul Strijner gemaakt, wat later door familie weer werd afgebroken, omdat ze het een leugenboek vonden. Alleen in Rusland was een standbeeld van Juul Strijner wat zo goed bewaakt werd dat ze het niet konden afbreken. De leugenvorst noemden ze hem. Iemand die zo wonderbaarlijk kan liegen, die verdient wel een standbeeld. Het was maar een verhaal, maar wat familie van Juul Strijner vonden dat ze er zo verkeerd op waren gezet dat ze een beeldenstorm waren begonnen, en zo moest ook Rusland het ontgelden, maar ze kwamen niet ver. Het beeld stond in het Kremlin, zwaar bewaakt. De familie gaf het niet op, maar Rusland ook niet. Daarom kwamen ze allemaal in de gevangenis wegens poging tot standbeeldschennis. Uiteindelijk werden ze naar een Siberische gevangenis afgevoerd, waar ze zouden horen waar Juul Strijner wel niet allemaal doorheen was gegaan. Leugens of niet ? Het was maar een verhaal. Ze kregen te horen dat Juul Strijner helemaal niet bestond. Dat hadden zij allemaal verzonnen. Juul Strijner was slechts een personage uit een verhaal. Ze moesten afkicken van hun leugens. Ze waren gebrainwashed. Ze moesten helemaal gedeprogrammeerd worden met shock therapie. Ze zeiden dat ze bewijzen hadden, maar ze konden het niet hard maken. Papieren buiten Rusland waren in Rusland niet geldig, en al helemaal niet in Siberie.

Juul Strijner was een verzinsel, iets waarmee ze veel geld wilden verdienen. Ze hadden het allemaal op lopen kotsen, en allemaal drama lopen maken zodat ze zelf de dans zouden kunnen ontlopen, maar hier in Siberie zou dat niet

gebeuren. Hier waren ze er goed bij. Hier zouden ze er niet mee wegkomen. Het was een stripfiguur. Zij maakten de dienst niet uit. Zij deelden de lakens niet uit. Juul Strijner was een code naam voor een Russische gevechtsmachine. Ze waren goed in de problemen. Ze stonden schuldig aan spionage en vervalsing van bewijsmateriaal. Ze stonden schuldig aan meineed wegens al hun leugens.

ontsnapping uit de stad

De stad was brandende.
Ik rende de wildernis in.
Ik keek niet om.
Alles moest ik achterlaten.
Ik probeerde weer mijn leven op te bouwen in het bos.
Daar ontmoette ik een vrouw.
Ze was naakt, met riemen omgord,
met pijl en boog.
Ze richtte op mij, maar schoot niet, en begon slechts te spreken.
Ik knielde aan haar voeten.
Ik had niks meer en ik kon niks meer.

Ik dacht aan de brand in de stad, en toen aan haar.
Waren zij hetzelfde ?
Ik knielde aan haar voeten, omdat ik niet verder kon.
Ik keek haar aan, en zag de brandende stad.
Ik kon niet ontsnappen aan haar macht.

Het trauma van binnen verscheurt mij,
het heeft mij stil gemaakt.
Die ladders van touwen voor mij, zij spoelen alles weg,
ik kan ze niet bereiken, slechts binden ze mij.

de eilanden

Ik werd wakker in de gang van het schip.
Ik wist niet hoe ik op het schip was gekomen.
Ik voelde me koortsachtig.
Aan beide kanten van de gang waren kamers.
Het was een lange gang.
Tussen de deuren hingen schilderijtjes.
Aan het einde van de gang ergens hing een schilderijtje van een oerwoudsvrouw.
Op de deur ernaast stond een bordje : ‘Kapitein.’

Ik bleef er gewoon wachten, en staarde naar het schilderijtje.
Na een tijdje kwam hij.
‘Hoe kwam ik op dit schip ?’ vroeg ik.
‘Er was een storm en ik pikte je op,’ zei hij. ‘Ik ben het schip en jij bent het water.’
Ik keek hem verbaasd aan.
‘Zijn er nog andere mensen op het schip ?’ vroeg ik.
‘Ik ben bang voor mensen,’ zei hij.

‘Ik kan me daar wat bij voorstellen,’ zei ik toen.
‘Ik voel me ook altijd minderwaardig en ik schaam me altijd,’ zei hij.
‘Maar er zijn wel eilanden op het schip : het land van nooit, het land van nergens, en het land van anders. Die hebben allemaal hun eigen kamer op het schip, maar ik wil niet naar het land van nooit, en ook niet naar het land van nergens. Soms ga ik naar het land van anders. Daar is alles anders.’

‘Is er ook een boekenkamer ?’ vroeg ik.
‘Nee, ik houd niet van boeken,’ zei hij. ‘Ik ben bang voor boeken. Alsjeblieft, praat niet meer over boeken.’ Hij begon ervan te wenen. Dikke tranen rolden over zijn wangen.

‘Is het zo erg ?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei hij. ‘Boeken hebben mij in de problemen gebracht, hebben ons in de problemen gebracht. Ik houd wel van gokken. Ik ben een echte gokkapitein. Ik heb een extra kamer op mijn schip met allerlei gokmachines waar ik graag op speel.’

Hij nam me toen mee naar het land van anders. Hier was alles anders. Het was gewoon in een kamer, maar je kwam erdoor op een eiland. Zo allemaal op zijn schip.

En in het land van anders was een hulp centrum waar mensen elkaar hielpen.
En ik zei tegen de kapitein : ‘Maar hier zijn wel mensen.’
‘Het zijn geen echte mensen,’ zei de kapitein. ‘Het zijn eilanden.’
Ik vroeg hem toen hoe het schip heette.
Hij zei : ‘de Exodus.’

Ik ben het water, hij is het schip, en de eilanden helpen elkaar.

De Psychologie van
de Eindeloze Winkelstraat

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier. 'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere

taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje. 'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos gesprek.'

'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.

'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele

straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'

'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.

'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.

'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.

'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'

'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'

'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'

'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'

'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.

Toen vloog ze weg.

'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'

'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha,

ben je daar weer !' riep ze van een afstand.

'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'

'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.

Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.

'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geirriteerd.

'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'

'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'

'Op wie dan ?' vroeg de jongen.

'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'

'Je bent gierig,' zei de jongen.

'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademhalen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'

Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeek je,' zei de jongen. 'Breng me weer terug naar de verkleinings-lift.'

'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.

'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'

'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'

'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.

'Niks mee te maken,' zei hij.

'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

De Omzwerving

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1.

Edwin Jagersma zit in een Pinkstergemeente. De voorganger en zijn vrouw prediken naast het Kruis van Christus ook veel over het Kruis van Jozef, en ze geloven ook in een engel genaamd Sarsia. Edwin vindt de preken die ze geven erg goed. Door zijn moeder is hij in deze gemeente gekomen, en toen is er een wereld voor hem open gegaan. Zijn ouders zijn gescheiden. Hij woonde bij zijn vader en ging altijd met hem mee naar de gemeente ... Maar wat hier gepredikt werd was eventjes wat anders ... De voorganger had veel kritiek op de conservatieve pinstergemeentes, alhoewel zijn vrouw erg mild was ...

Op een dag had de voorganger het in de preek over het kruis van Ismael ... en zei dat omdat de gemeente dat kruis niet had aanvaart de Islam kwam opzetten om wraak te nemen ... Volgens de voorganger was de Islam het omgekeerde kruis van Ismael ... Na de dienst kwamen er allemaal vragen. De voorganger vertelde dat Hagar een Egyptische slavin van Sara was, die nageslacht bracht aan Abraham in de vorm van Ismael, zoals dat ook in de Bijbel stond. Maar door de hand van Sara werden zij beiden in de woestijn gezonden ... En dat terwijl Ismael één van de aartsvaders was ... De jongen werd een boogschutter, en de hand van God leidde hem ... Door toedoen van Sara werd er verder eigenlijk niet meer over Ismael gesproken, maar ging de lijn over op Isaak, haar eigen zoon. De Islam kwam op als de wraak van Ismael, en de gemeente doet er daarom beter aan om terug te gaan naar de bron van Ismael om hem in ere te herstellen ... Ook hij is een kind van Abraham, ook hij is een aartsvader, en draagt het Egyptisch bloed van zijn moeder Hagar in zich. Ook kwam er de vraag hoe ze zich dat moesten voorstellen : Het aanvaarden van het kruis van Ismael, en hem in ere te herstellen ... De voorganger zei dat ze allereerst de wildheid en de wraak van dit deel gewoon moesten aanvaarden ... Het wilde zijn plek terug ...

Hagar en Ismael werden verstoten uit de familie en werden de woestijn ingezonden waar ze bijna omkwamen van de dorst .... maar gelukkig greep de Engel Gods in. Zo moesten ook zij, als gemeente, verworpenheid dragen en de geestelijke dorst ... Zij moesten beginnen het kruis van Ismael te dragen, en

geloven dat ook dit kruis tot heerlijkheid zou leiden en tot de verzoening met het volk van Ismael. Door het kruis van Ismael kon die eenheid komen ... God beloofde Hagar een ontelbaar nageslacht. Ismael is in dat opzicht de verloren aartsvader die opgezocht moest worden ...

De dienst erna had de voorganger het over de dertien bloedlijnen van Jahweh, waarvan Hij zou afstammen, en zijn vijf ouders. Deze ouders waren genaamd : Uruk, Nanak, Koshau, Irim en Mirik. Daar had Edwin nog nooit iets van gehoord, maar de voorganger zei dat hij dit allemaal uit het Eeuwig Evangelie had gehaald, het verlengstuk van de Bijbel wat in Openbaring werd aangekondigd, maar wat pas in de eindtijd zou verschijnen. Ook had de voorganger het over de vele vrouwen van Jahweh, en hij noemde er wel tientallen op ... alsof Jahweh ook een harem zou bezitten ... Dit was in het Oude Testament zelfs op aarde heel normaal, maar de voorganger had het natuurlijk over de hemel, waar Jahweh woont. Weer kwamen er een heleboel vragen. Ook Edwin stelde enige vragen. Edwin herinnerde zich dat hij vroeger weleens aan zijn ouders had gevraagd wie nou precies de ouders van God waren, maar kreeg daar nooit antwoord op ... Nu leek de voorganger die vragen te beantwoorden ... Jahweh was als God aangesteld over mensen, dieren, engelen, en vele geestelijke wezens. Nu de gemeente verder was gegroeid zouden ze aan dit soort dingen toe zijn gekomen, en Edwin vond het razend interessant.

De voorganger zei dat het belangrijk was om veel over de bloedlijnen, de geestelijke voorgeslachten, van Jahweh te weten, want zodra de bloedlijnen weer een plaats zouden hebben in het geloof zou er minder plaats zijn voor afgoderijen die de leegte en het gemis probeerden op te vullen ... De voorganger zei dat het nodig was om orde te brengen, en om de geschiedenissen van God te openen. Nu hadden ze dus ook met Zijn voorgeschiedenis te maken ... De voorganger had het over de evolutie van God, en over het bestaan van meerdere eeuwigheden, de aeonen, die tijdperken zijn, en die ook als zodanig in de grondtekst van de Bijbel worden beschreven. Eeuwig is dus niet altijddurend, en zo wilde het ook niet direkt zeggen dat God altijd al had bestaan. Misschien wel in een andere vorm, maar ook God heeft zich ontwikkeld, en komt voort uit een reeks geestelijke voorgeslachten.

De voorganger zei ook dat het dom was om je maar op één kruis blind te

staren. Je moest gaan van kruis tot kruis, en niet in een kruis-canon terechtkomen. De kruis-canon was volgens de voorganger bijna het gevaarlijkste wat er was, want dan zou je maar beperkt worden tot één kruis. De voorganger zei dat Christus en zijn kruis het fundament waren, waar je als pasgeboren baby-christen mee in aanraking kwam ... Maar dat was pas het begin van de reis ... Daarom was de God-geschiedenis en de voorgeschiedenis van God zo belangrijk, om te komen tot de oerkruizen ... Het hart van God ... Bij die oerkruizen kon je komen door de dertien bloedlijnen van Jahweh te volgen ... Het klonk Edwin als een prachtig sprookje, maar het interesseerde hem wel ... Het leek alsof hij voor het eerst in zijn leven kon ademhalen ... Natuurlijk gaf je een baby nog geen vast en scherp voedsel ... Edwin begreep waarom de Bijbel voor nu nog zo beperkt was ... En waarom zou God al die dingen aan zondaren vertellen ? Maar nu dan was het tijd geworden voor het Eeuwig Evangelie, waar God meer over Zichzelf zou vertellen, in eerste instantie aan Zijn gemeente.

Hoofdstuk 2.

De voorganger begon uit te leggen dat God en Christus een soort titel waren die geestelijke krachten probeerden te grijpen ... Het was een soort politieke kwestie ... Je moest er goed op letten wie je zou volgen, want autoriteit was niet altijd per definitie betrouwbaar. Zo maakten vele krachten zichzelf tot Christus, God en Geest, en dat verklaart ook waarom de kerken die allen zeggen naar God te luisteren het niet met elkaar eens zijn ... De Waarheid ligt dieper in de geschiedenis. Je leert God alleen kennen door Zijn geschiedenis te volgen ... en zo leer je ook het ware van het valse te onderscheiden ...

Edwin luisterde bijna met ingehouden adem ... De voorganger kon het heel spannend vertellen ... Hoe diep moesten ze nog de geschiedenis induiken om achter de waarheid te komen ? Waar begon het ergens ? De gemeente was lid van de zogenaamde Sebek-bond binnen de pinksterwereld. De voorganger vond dat belangrijk, omdat de Sebek-bond het mystieke christendom aanhing : Er was geen canon, en alles had een diepere symbolische betekenis, de zogenaamde Allegorie. De voorganger zei dat dit belangrijk was om los te komen van het materialisme, als een reis naar de hemel. Hier zouden ze een nieuw soort stof tegenkomen, iets dat boven materie en geest uitsteeg, de zogenaamde Pismin. De voorganger kon het allemaal erg kleurrijk vertellen, en

Edwin wist dat sommigen gewoon puur in de gemeente zaten vanwege de prachtige verhalen. De voorganger was een erg symbolisch iemand. Ook was de voorganger erg kunstzinnig. Het gebouw hing vol met zijn schilderijen. Daar hingen erg veel bijzondere schilderijen tussen, zelfs van krokodillen en ooievaren, en prachtige paradijsen. Edwin wist dat sommigen in de gemeente zaten puur om die schilderijen te bekijken. Vaak hingen er weer nieuwen.

De voorganger zei dat aan het einde van de tijden, dan zou Sebek, die een deel van Christus is, Christus verslinden, en dit zou zijn als een heilige verslinding. In deze cocon zou Christus op z'n plaats gezet worden, namelijk als de eerste stap op de weg terug naar God, een belangrijk fundament. Maar hierop moest doorgebouwd worden. Edwin vond dat maar een rare benaming, maar zijn moeder zei dat dat zo hoorde. Voor Christus zou het een wedergeboorte worden, die zou resulteren in Zijn Terugkomst. Al die overbelasting zou voor Christus een kruis zijn. Veel christenen staarden zich zo blind op Christus en vroegen zoveel van Hem alsof er niets anders was ... Vooral zij die geloofden dat ze het kruis niet hoefden te dragen, omdat Christus dat had gedaan, zij van het zogenaamde welvaarts-evangelie stonden schuldig aan het verzwaren van het kruis van Christus. Ook zij zouden aan het einde der tijden door Sebek verslonden worden om hun plaats te krijgen ... Maar de voorganger zei altijd dat iedereen door Sebek verslonden zou worden, zelfs de aarde ... Dit om een nieuwe schepping voort te brengen ... Het was genaamd het Sebek-kruis, de Heilige Verslinding ... Edwins moeder geloofde ook heilig in de engel Sarsia. Edwin wist hier niet zoveel vanaf, omdat zijn moeder er vaak geheimzinnig over deed ...

Er waren al veel mensen uit de gemeente vertrokken toen ze hoorden over de bizarre ideeen van de voorganger ... De voorganger ging soms gewoon erg ver. Zo zou hij ook eens kinderen hebben banggemaakt ... Ja, de voorganger kon soms erg griezelig doen ... Hij kon soms ook echt spokenverhalen vertellen ... Ook beweerde de voorganger de rangen boven God te kennen. Zij die de dertien bloedlijnen van Jahweh kenden zouden een ontmoeting met zo'n hogere rang kunnen krijgen ... De rang net boven God was genaamd de Muskus. De rang boven de Muskus was volgens de voorganger Sebek Zelf, het gebeente van Christus, dat in Christus wachtte om toe te slaan. Het gebeente van Christus was als een tijdbom, en de naderende explosies zouden leiden tot

een nieuw paradijs ...

Edwin schrok wakker ... Wat had hij vreemd gedroomd ... Vandaag zou hij voor het eerst zijn moeder ontmoeten ... Hij had zich er misschien te druk om gemaakt ... Zenuwachtig was hij wel ... Erg zenuwachtig ... Zijn ouders waren gescheiden ... Zijn vader had hem vlak na de geboorte ontvoerd ... Toen zijn vader in de gevangenis kwam, ook voor andere misdrijven, werd Edwin in een kindertehuis geplaatst ... Zijn moeder kon door hetgeen gebeurd was de opvoeding niet aan ... Ze wilde Edwin zelfs niet zien ... Maar nu was het dan zover ... Na al die jaren was zijn moeder nu sterk genoeg om hem thuis te ontvangen ... Toen Edwin daar aankwam was de ontmoeting erg koeltjes ... Zijn moeder sprak niet veel ... Edwin deed hoofdzakelijk het woord ... Er was ook een advocaat bij ... Dat wilde zijn moeder zo ... Edwin vertelde ook over zijn droom ... Zijn moeder was niet gelovig ... Vroeger was ze dat wel, maar door alles wat er was gebeurd had ze haar geloof verloren ...

Een maand later hadden ze weer een ontmoeting ... Zijn moeder was nog steeds erg stil, maar wilde toch nog graag de droom een keer horen ... Ditkeer was er geen advocaat bij, en zijn moeder leek iets meer ontspannen ... 'Je droom spreekt me aan, Edwin,' zei z'n moeder ... 'Het is heel anders dan wat ze in de kerken altijd zeggen ...' Omdat Sebek een Egyptische naam is besluit Edwins moeder wat Egyptische boeken te lezen ... Een maand later zouden ze elkaar weer zien ... Maar halverwege de maand krijgt Edwin een telefoontje van de advocaat ... Zijn moeder zou het toch te zwaar hebben met al die ontmoetingen ... Ze wilde er graag een punt achterzetten ... Edwin wist niet wat hij hoorde, maar begreep het wel ...

Zelf was hij inmiddels ook op zoek naar de betekenis van de droom ... Ook hij ging Egyptische boeken lezen, en raakte diep geinteresseerd ... Op een dag besluit hij een reis te boeken naar Egypte ... In het vliegtuig komt hij heel toevallig de advocaat van zijn moeder tegen ... Ze gaan naast elkaar zitten in het vliegtuig, en een diep gesprek volgt ... 'Je moeder draagt diepe geheimen over jou in haar hart ...' vertelt de advocaat ...

Dan schrikt Edwin wakker ... Hij droomde nog steeds ... Wat was dat een heldere droom, zeg ... Zou er echt een Sebek-bond binnen de pinkstergemeente bestaan ? Edwin was niet kerkelijk, maar een vriend van

hem zat bij de pinkstergemeente ... Edwin besluit die vriend op te bellen, en vertelt de droom ... Maar die vriend van hem kan hem niet verder helpen ... Hij heeft van al die dingen nog nooit gehoord ... Wel wil hij het eens aan de voorganger vragen ... Na een paar dagen wordt Edwin door de voorganger uitgenodigd ... Laat in de avond komt Edwin daar aan ... De voorganger moest namelijk eerst naar een conferentie ... Even later zitten ze samen in de werkkamer van de voorganger ... De voorganger was erg verrast over de droom ... De voorganger kwam namelijk zelf uit Egypte ... Hij had geen Egyptisch bloed, maar zijn vader en moeder hadden daar werk, en zodoende bracht hij zijn jeugd door in Egypte ... Toen zijn vader en moeder met hem Egypte verlieten kreeg hij last van depressies, en is hij nooit meer dezelfde geweest ... De herinneringen aan Egypte hielden hem op de been, naast zijn geloof ... De droom sprak ook van een zekere samensmelting ... De voorganger wist altijd dat er iets aan het geloof ontbrak ... Edwin was erg opgelucht dat zijn droom eindelijk betekenis had gekregen. Plotseling stond de vrouw van de voorganger binnen met koffie ... 'Mag ik vragen waar het over gaat ?' vroeg de vrouw brutaal ... Edwin vond dat ze niet zo was als wat je van een voorgangersvrouw zou verwachten ... Edwin kon zich ook voorstellen dat zo'n vrouw je depressief kon maken ... Ze keek heel kleinerend naar Edwin ... 'Jij gelooft niet, hè ?' zei ze snibbig ... Edwin knikte, zich helemaal niet meer op z'n gemak voelend ... 'Maar ik ben zoekende ...'

'Nou,' zei de voorgangersvrouw ... 'zoek en gij zult het vinden ... maar bezoek eerst eens een fatsoenlijke kerk ... Je kunt het niet alleen ...' Edwin stond paf van al die opdringerigheid ... 'Ach,' zei de voorganger ...'ze bedoelt het niet slecht ...' Maar diep in z'n hart wist Edwin dat de voorganger dat alleen maar zei om Edwin zich niet zo naar te laten voelen ... Ineens was de vrouw alweer weg ... De voorganger zei niks, en begon toen weer over de droom ... Ook begon de voorganger over Egypte te vertellen, dat ze daar geloofden in een vrouw genaamd Nut, die heel lang kon worden, en daarmee de atmosfeer uitbeeldde ... ook beeldde ze de reizen uit die de Egyptenaren moesten maken door de verschillende werelden. Altijd als er over Nut gesproken werd had de voorganger een vreemd gevoel in zijn onderbuik ... Ook begon de voorganger te vertellen over de andere goden van Egypte ... Edwin vond het erg interessant ... Edwin begon allerlei vragen te stellen, en de voorganger

probeerde ze te beantwoorden ... Edwin vertelde hoe hij eens een droom had gehad over een hele lange slang die bij hem naar binnen kwam, en daar ging wonen ... Zou dat Nut kunnen wezen ? Het was voor Edwin een hele prettige ervaring ... De voorganger wist het niet ... Het kon ook een demoon wezen, volgens de voorganger ... Even kreeg Edwin de rillingen ... De voorganger vertelde hem dat hij dat wel kon uittesten ... En samen begonnen ze te bidden, en de voorganger sprak de slang aan ... Direkt begon de slang door Edwin heen te spreken, en wat de slang allemaal zei was niet zo best ... De voorganger probeerde de slang uit te drijven, maar het lukte niet ... Ten einde raad besloot de voorganger in de Naam van Nut de slang uit te drijven, en toen lukte het wel ... Edwin was erg onder de indruk, en had ineens een heel vrij gevoel in zijn onderbuik ... Ook leek het alsof hij warme perensap had gedronken ... Zo voelde zijn buik aan ... Het was alsof het sap zich door zijn hele lichaam verspreidde, en nu kreeg Edwin ook dat vreemde gevoel in zijn onderbuik ... Alsof iemand daar woonde ...

Hoofdstuk 3.

Op een nacht verschijnt Nut aan Edwin ... Ze heeft een sjaal om, en draagt een heleboel cadeau's ... Maar Edwin kan haar niet verstaan ... Het is alsof ze achter glas is, in een wereld waar hij haar niet kan bereiken ... En dan is het alsof Edwin wordt verslonden door een haai ... Gillend wordt Edwin wakker ... De nacht daarop heeft Edwin weer een droom, waarin hij onderhoort wordt door politie-agenten en mensen van justitie ... Edwin wordt vals beschuldigd en wordt zo kwaad dat hij wegrent, dwars door een ruit heen ... Hij wordt achtervolgt, maar vlucht het bos in, waar hij later bij een huisje komt waar een meisje met een rode kap op voorstaat ... Binnen zit een zwarte wolf ... Edwin schrikt ... De wolf is genaamd Anubis, en zegt dat het christendom hem tot een schrikbeeld heeft gemaakt ... Anubis blijkt een Egyptische god te zijn, de god die over de doden hoedt ... 'Ben ik dood ?' vraagt Edwin ... 'Nee,' zegt Anubis ... 'maar je bent toch door een haai verslonden ?' Dan wordt Edwin duizelig en valt neer ... Anubis begint hem te mummificeren met stripverhalen en boeken ... 'Waarom doe je dat ?' vraagt Edwin ... 'Nou, dan heb je wat te lezen onderweg ?' Edwin valt in een nog diepere slaap ... Weer zit hij rechtop aan een tafeltje met Anubis ... voor hem ligt vlees ... 'Dit is het vlees van het gevallen christendom ... Eet het ...' En Edwin begint te eten .... Dan begint Anubis ineens

heel snel te blaffen ... 'We moeten een muur doorbreken, Edwin,' gromt Anubis ... Samen stormen ze naar buiten, op weg naar de muur ... Voor Anubis is het een koud kunstje om door de muur heen te breken ... Edwin volgt hem ... Hier is een prachtig paradijs ... Weer zien ze vlees liggen, en beginnen te eten ... 'Die bloedoffers van het christendom was een fabeltje om hen af te houden van het opvreten van demonen .... een valstrik om christenen dieren te laten bevechten in plaats van boze geesten ...' Edwin knikt ... Hij voelt weer energie door zijn benen vloeien ...

'We moeten verder, Edwin,' brult Anubis ... En Anubis brengt Edwin boven op een heuvel ... Er is hier een prachtig uitzicht ... In de verte komt er een vogel aanvliegen ... En gaat vlak bij Anubis en Edwin op een struikje zitten ... De vogel lijkt een beetje op een arend ... Dan begint de vogel te spreken : 'Ik ben Nut ... eindelijk ben je in mijn wereld gekomen ...' Langzaam begint de kop van de vogel in het hoofd van een vrouw te veranderen met witte bleke strepen op haar gezicht, als een soort verf ... De vrouw heeft lichte haren, en verder een donkere huid ... Maar de kleur was een hele speciale donkere kleur ... een beetje dof ... Het leek wel alsof ze één was met de natuur hier ... Ze leek alle kleuren te weerkaatsen. Edwin voelde zich blij worden ... alsof het goed was ... Een zacht schuimend gevoel stroomde van zijn onderbuik naar zijn benen ... Er stonden prachtige struiken om hen heen, met vruchten ... Anubis begon van de vruchten te eten en gaf ook vruchten aan Nut en Edwin ... 'Wat een droomvakantie ...' dacht Edwin ...

Plotseling begon ook de rest van de vogel in een vrouw te veranderen ... De vrouw pakte Edwin bij de hand, en leidde hem over de heuvel heen, naar de andere kant ... Hier was een soort akker of groentetuin ... De vrouw leidde Edwin er doorheen, en Anubis liep er achteraan ... In de verte was een soort stad ... Maar voor die stad lag een meer ... Met z'n drieen zwommen ze het meer over, en begonnen hun klimtocht naar de stad die op een verhoging lag ... Het was een stad vol met katten ... Maar toen de katten de drie zagen begonnen ze langzaam in vrouwen te veranderen ... Edwin keek z'n ogen uit, en voelde energie door zijn armen vloeien ... De vrouwen hadden hele zachte stemmen, en zeiden dat ze zo lang opgesloten waren geweest in hun kattenlichamen ...

Hoofdstuk 4.

De vrouwen leidden de drie binnenin hun stad ... Er stonden hier vele oude poorten en oude religieuze gebouwen ... In het midden van de stad achter een weilandje stond een enorme kerk of kathedraal ... Binnenin waren geesten ... als spoken ... De vrouwen leidden de drie naar binnen ... Edwin voelt energie door zijn hoofd vloeien ... De vrouwen begonnen de geesten uit de kathedraal te jagen ... Eén van de vrouwen loopt naar voren, en begint te prediken ... Edwin onderzoekt ondertussen het gebouw ... Dan draait Nut zich naar Edwin toe, en zegt : 'Kom, Edwin, ik wil je wat laten zien ...' Nut leidt Edwin over een oude stenen trap naar beneden, tot onder de kathedraal ... Dan gaan ze door een tunnel die helemaal tot een bibliotheek leidt ... In de bibliotheekgang aangekomen lopen ze helemaal tot het einde van het gebouw, waar een schilderij hangt met een oude vrouw en een vrouwelijke farao ... Nut drukt met haar hand op het schilderij, en het schilderij begint rood te gloeien, en daarna in andere kleuren ... Dan draait de muur zich ineens om ... Een pad verschijnt voor hen ... Dit pad is omgeven met hoge muren .... Het pad is als een dorre woestijn ... Samen begaan ze het pad ... Het is een hele lange tijd lopen .... Dan uiteindelijk komen ze aan bij een oase, ook door muren omgeven .... Er is hier een meertje met groene blubber, en Nut daalt erin af, terwijl Edwin haar volgt ... Kopje onder gaan ze, en Nut trekt Edwin mee tot een kelder nog dieper onder de grond ... Hier staan allemaal flessen ... In die kelder hangt aan een muur ongeveer hetzelfde schilderij als in de bibliotheek, alleen nu lijkt de vrouwelijke farao op een ram en een telefoon ... 'Druk je hand eens op het schilderij ?' vraagt Nut aan Edwin ... Edwin drukt zijn hand erop, en weer begint het schilderij in vele kleuren te gloeien, en dan draait de muur zich om .... Weer komen ze op een ander pad terecht ... Hier is het iets donkerder en vochtiger .... Overal hangen schilderijen ... ongeveer dezelfden als ze al hadden gezien ... Dan komen ze aan bij een zee waar wat caravans en tenten staan ... Samen beginnen ze aan hun tocht over de zee ... Edwin begrijpt niet hoe hij ineens aan zoveel energie komt ... Hij zou makkelijk een zee kunnen overzwemmen ... Maar dan opeens is Nut verdwenen ..... en Edwin wordt wakker ...

De nacht daarop heeft Edwin weer een droom over Nut ... Dit keer kan hij haar gewoon aanraken ... Er is geen glas meer tussen hen .... Hij pakt de cadeau's uit die zij voor hem mee heeft genomen ... Er zit een soort drop in, en Edwin

begint direkt te eten ... Ook zit er een schilderij tussen van zijn vorige droom ... Als Edwin wakker wordt begint hij na te denken over al die dromen ... Hij besluit ze op te schrijven en voor te lezen aan de voorganger ... Die is erg verbaasd, want weer herkent deze enkele details als gebeurtenissen in zijn eigen leven ...

Hoofdstuk 5.

Edwin besluit al zijn dromen in een boek op te schrijven. Zo zouden er misschien veel meer wat aan hebben ... maar Edwin snapt de precieze betekenis van die dromen nog niet ... Wat bijvoorbeeld over die omzwervingen ? Wat moest Edwin ermee ... Edwin dacht dat er misschien mensen waren zoals de voorganger die er wat mee konden ... Edwin zelf vond het meer 'raadseldromen' ... Misschien waren het wel geheime boodschappen voor anderen waar hij zelf niks van afwist ... Wel had Edwin al veel aan de vriendschap met deze Egyptische entiteiten ... Voor hemzelf waren het verder gewoon open verhalen .... Maar misschien waren de dromen nog niet klaar ...

Maar sinds Edwin er een boekwerkje van had gemaakt stopten de dromen ... Misschien dat het toch al af was, en dat misschien alleen nog de betekenis zou komen ... Die zou dan misschien via de lezers komen ... Edwin besloot maar af te wachten, maar eigenlijk bleef alles gewoon bij het verhaal van de voorganger ... Niemand scheen echt aandacht te geven aan het boekwerkje ... Maar dan gaat Edwin met de dromen aan de gang .... Hij gaat er gewoon eigen verhalen van maken ... En ook komen er nog enkele verhalen bij ... Edwin put inspiratie uit het dagdromen ... Weer maakt Edwin er een boekwerkje van, en ditmaal slaat het beter aan als het dromenboekje ... Sommige mensen zijn zo enthousiast over de verhalen dat ze er een verfilming van willen maken ... Niet lang daarna draaien er wat films van de verhalen van Edwin in de bioscopen ... Edwin is erg trots, en ook de voorganger ... Zelfs de vrouw van de voorganger is erg trots op Edwin, en sindsdien doet ze ineens een stuk aardiger tegen hem ... Edwin weet niet wat hij daarvan moet denken ... Op een dag vraagt ze aan Edwin of ze ook mag meespelen in één van de komende films ... Edwin vind dat een goed idee, en na een tijd van opnames is zij ook op het witte doek te zien ... Ook zij begint verhalen te schrijven, en er komen al snel verfilmingen van ....

Edwin schrikt wakker .... Wat een vreemde droom heeft hij weer gehad, en wat duurde deze lang ... Vandaag zou hij dan echt zijn moeder voor het eerst van zijn leven ontmoeten .... Zenuwachtig kleed hij zich aan ... De bel gaat ... Dat zal ze wezen ... Met zenuwachtige stappen loopt hij rechtstreeks naar de deur ...

Einde